

Hồi 42

Đội lột danh gia, cường tặc cướp ngọc Lam Vân Nhận giúp huyện quan, hiệp khách một chuyến trừ gian

Trong thời gian thăm viếng Thiếu Lâm Tự, Tam hiệp nhàn rỗi khắp đó đây. Anh em Chu gia nhận xét tỉ mỉ cách thức trong chùa rất lấy làm ưng ý, khen thăm thập phần hoàn hảo.

Nhàn rỗi, Tam hiệp qua huyện, trấn nào cũng nghỉ lại để Âu Dương Bích Nữ có thì giờ xem phong cảnh, quan sát nhân vật đất Sơn Đông. Chẳng bao lâu, ba người đã về tới địa phận huyện Bình Dương. Hai bên đường ngổn ngang đồi núi, hốc đá hiểm tuấn, hành khách qua lại khá đông.

Một buổi trưa nọ, Tam hiệp đi tới khúc rẽ ngang đồi. Lam Y dừng ngựa lại chỉ toàn khu thung lũng rộng bát ngát trước mặt mà rằng:

- Gần về tới nhà rồi. Bình Dương huyện ở ngay chính giữa khu đất phì nhiêu, nhà cửa san sát kia kìa. Bên tả này thuộc phần đất Lôi gia. Bên hữu kia là khu vực họ Chu nhà ta. Lạch Tả Giang án từ khe núi phía Tây Bắc vòng vèo qua đất huyện, xuyên thẳng đến chân đồi Đông Lam, trước kia vì lạch nước ấy, dân hai khu thường xích mích khiến huyện quan nhiều khi phải luôn luôn can thiệp mới khỏi đánh nhau to.

Chu huynh tánh tình điềm đạm làm ngơ trước nhiều sự gây hấn bởi Lôi Vân Long và bọn thủ hạ đông đảo của y, thành thử nhiều khi cũng phải đích thân can thiệp tuy lòng không muốn. Huyện quan Thẩm Ngọc Thụ huề hợp được cả hai khu dân chúng là điều Chu huynh ưng ý nhất.

Bích Nữ nói:

- Huyện nhà có vị liêm quan khá lắm nhỉ?

Chu Đức Kiệt gật đầu:

- Họ Thẩm quả là vị quan gương mẫu hiếm có, dân chúng hết lòng kính trọng. Chẳng thế mà tuy được thăng trật, quan Tuần phủ Tế Nam vẫn đứng sớ yêu cầu triều đình lưu giữ Thẩm Ngọc Thụ lại Bình Dương e dân chúng lại tương tranh khi có vị quan đó đi khỏi.

Hai vị giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu tánh tình cũng khá lăm. Vân Bưu có người em là Vân Báo làm tiêu sư Kim Lăng. Hôm ấy Đường Trại Nhi và ngu huynh có đến thăm phiêu cuộc của va trong thành.

Bích Nữ âu yếm nhìn chồng:

- Nói tới con yêu nữ họ Đường ấy hãy còn thấy ghét! Nó luôn như rắn. Nếu một ngày kia bắt được nó, tiểu muội quyết moi xem gan nó lớn bằng nào mà dám trêu vào Chu lang.

Lam Y cười vang:

- Chà! Hiền tẩu dữ thế! Sao hồi nọ không hạ luôn Hoa cô nương có được không? Nó trêu Chu huynh mới dữ chứ.

- Hoa cô nương nào? Thế ra vị lang quân của tôi có đào hoa số quá nhỉ?

Lam Y nói:

- Hiền tẩu đã có dịp gặp Hoa cô nương rồi mà quên sao?

Bích Nữ ngạc nhiên:

- Đâu có! Gặp hồi nào mới được chứ?

- Hoa cô nương chính là Đới Ngọc Hoàn ở quán Sơn Phu đó.

- A! Ai bảo cô muội không nói trước?

Lam Y ròn rã:

- Nói chuyện đó thì tha nó sao nổi với hiền tẩu? Nhưng hiền tẩu khá an tâm, Chu huynh quân tử nhất bậc, trung chánh khôn bì.

Tam hiệp vào tới huyện Bình Dương. Anh em Chu gia tránh khu tả, đi vòng sang hữu khu. Bích Nữ hỏi chồng:

- Hai bên dân chúng đã huề hiệp rồi, cứ sao còn tránh khu Lôi gia, hả Chu lang?

- Dân chúng đã đành, nhưng Lôi Vân Long thì không biết tâm địa thế nào. Lỡ y về nhà rồi thấy chúng ta đi qua manh tâm gây sự thì sao? Ngu huynh muốn tránh những vụ xích mích phiền phức ấy, nhất là mới đi xa về.

Bích Nữ nhận xét thấy Bình Dương huyện rất trù mật, nhà lầu san sát, dân cư đông đảo, thương mại chẳng kém chi một trấn ở giữa nơi nhiều người qua lại. Sang tới cự khu phía hữu, dân chúng ai ai cũng biết anh em Chu gia nên gọi nhau ra trước cửa nhà niềm nở chào hỏi. Đức Kiệt, Lam Y luôn luôn giơ tay chào, đáp lời mọi người.

Qua khu doanh thương, ba người về tới gia trang. Mấy tráng đinh đang quét lá trước cổng thấy chủ nhân trở về vội vàng dựng chổi, khoanh tay cung kính chào. Chu Đức Kiệt tươi cười gọi tên từng người một hỏi han. Lam Y hỏi chúng:

- Vương quản trang và Trần nhũ mẫu có nhà không?

Một tên nói:

- Thừa tiểu thư, cả hai người cùng ở nhà cả ạ.

Tam hiệp xuống ngựa trao cương cho tráng đinh. Lam Y chỉ Bích Nữ và bảo các tráng đinh:

- Vị này là chủ phu nhân, chủ mẫu các người đó.

Tráng đinh vội vã vái lạy, rồi dắt ngựa vào trang trước.

Chu Đức Kiệt chỉ khóm trúc lớn ở bên cổng ngói bảo Bích Nữ:

- Lần thứ nhất, khi Lam Y bị Đức Võ thúc thúc đem lên Cửu Huyền Sơn truyền nghề luôn sáu năm, một hôm ngu huynh đi thăm mấy người bằng hữu về tới cổng trang thì chợt thấy một thiếu nữ nhìn mãi, lúc nàng đến nơi mới nhận ra cô muội hồi hương. Lúc đó, khóm trúc do ngu huynh trồng hầy còn nhỏ lơ thơ mấy gốc, nay rườm rà xanh tốt dày đặc như vậy đó.

Bích Nữ hỏi Lam Y:

- Thế ra cô muội lên Cửu Huyền Sơn theo thúc thúc những hai đợt?

Lam Y gật đầu:

- Đợt thứ nhì cùng đi với Chu huynh sau trận đánh Lôi Vân Long trên đường Bình Sơn Tự.

Tam hiệp lững thững vào trong, vừa lúc quản trang Vương Bình, Trần nhũ mẫu cùng toàn thể gia nhân nam nữ kéo ra chào mừng. Lam Y giới thiệu Bích Nữ với mọi người, và chỉ từng người giới thiệu lại với nàng.

Trần nhũ mẫu ôm chầm lấy Lam Y mừng rỡ hỏi han huyền thuyên.

Chu Đức Kiệt cười bảo vợ:

- Lúc nào nhũ mẫu cũng coi Lam Y như “em bé” vậy.

Ba người lên sảnh đường và ngay chiều hôm ấy đi thăm khắp trong trang trại và các nơi có ruộng canh điền.

Hôm sau, Chu gia trang làm tiệc linh đình để Bích Nữ cúng gia tiên và mừng ngày Tam hiệp hồi hương luôn thể. Vương Bình trình bày công việc trang trại với Chu Đức Kiệt. Chàng hỏi:

- Có tin tức gì bên Lôi gia không? Vân Long thế nào?

- Vân Long chỉ về qua nhà có vài ba lần, sa thải số đông gia tướng rồi lại đi ngay. Không chuyển nào lưu lại Bình Dương lâu ngày cả.

- Dân chúng đôi bên thế nào?

- Hoàn toàn huề hợp. Có nhiều gia đình đã kết thông gia.

- Quản trang có thường sang tả khu không?

- Những năm đầu, tôi giữ gìn không qua lại, nhưng bây giờ thì như thường rồi. Người Lôi gia trang cũng thường qua hữu khu kết bạn bè, giao dịch uống rượu. Hình như bọn gia tướng trước kia ưa hòa theo Vân Long gây hấn đã đi nơi khác. Như vậy hơn vì thái độ của chúng đáng ghét lắm, muốn hòa bình cũng không ai điềm đạm nổi khi trông thấy bọn quý ấy.

Vương Bình châm thuốc缭绕 rồi nói tiếp:

- Về sự an ninh trong toàn huyện, ít lâu nay hay xảy ra những vụ trộm cướp, hiếp đáp, giết người. Vụ nào cũng bí mật không để lại dấu tích gì cả.

Lam Y nói:

- Thế trên huyện không điều tra, tìm cách trừ khử gian đạo ư?

- Thưa có. Nhưng chưa đi tới kết quả nào khả dĩ làm hài lòng các gia đình nạn nhân.

- Đáng lẽ trên huyện phải tăng cường phòng thủ, tuần tiểu đêm hôm thiết ráo riết mới hòng giữ nổi an ninh cho dân chứ.

- Thưa có. Hai vị giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu tuần phòng rất cẩn mật, nhưng hình như thủ phạm là một tên đại đạo có tài, xuất hiện không chừng, hành động êm ả, đi không ai biết về chẳng ai hay, thần xuất quỷ mật. Như vậy, quan quân tuần phòng rầm rộ thì ngăn ngừa sao nổi.

- Tôi gặp Vân giáo đầu cho hay rằng ngoài việc tuần canh, trên huyện có sai phái nhân viên đi do thám tìm kiếm dấu tích đạo tặc.

- Khám phá được vụ nào không?

Vương Bình lắc đầu:

- Không. Đạo tặc biến hiện vô chừng, không để lại dấu vết gì cả thì điều tra tìm tòi bằng cách nào cho hữu hiệu.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Bao lâu nay, Bình Dương bất an như vậy rồi à?

- Suốt bốn năm tháng. Nhưng vụ đầu tiên lớn nhất xảy ra từ tháng mười một năm ngoái.

- Đại đạo hạ sát nhiều người lắm hay sao? Vụ ấy xảy ra ở đâu?

- Thưa, vụ đầu tiên xảy ra ngay tại Bình Sơn Tự.

- A! Vậy hả?

Anh em Chu gia sửng sốt nhìn nhau.

Vương Bình châm thêm mỗi thuốc, chậm rãi nói:

- Chủ nhân và tiểu thư có nhớ rằng Bình Sơn Tự có một bảo vị không?

Anh em Chu gia gật đầu. Lam Y nói:

- Có chứ! Phải chăng quản trang định nói tới pho tượng Thích Ca tạc bằng Lam Vân ngọc đem từ Tây Tạng về.

- Dạ, đúng thế. Tượng Phật quý báu ấy được bày trong lồng kính để ở bậc cao nhất trên điện và đêm đêm sư trưởng bắt chư tăng phải luân phiên ngủ ngay trong nội điện canh phòng.

Chu Đức Kiệt cắt ngang:

-... Và pho tượng ấy đã không cánh mà bay?

- Thưa, không những pho tượng ấy đã biến mất mà sáng hôm sau, khi hòa thượng lên bảo điện thấy cửa vẫn đóng nguyên, thì tưởng hai vị chư tăng canh phòng ngủ quên sáng rồi chưa biết dậy. Đại huề thượng giận lắm gọi cửa thì thấy cánh cửa chỉ khép thôi chứ không đóng then trong như thường lệ. Người liền đẩy cửa bước vào...

- Thì thấy hai vị tăng canh phòng bị muội hương ngủ say, còn pho tượng Thích Ca biến mất rồi, phải không?

- Thưa không, hai vị tăng không bị muội hương nhưng bị hạ sát. Một người bị chém rụng đầu, còn người kia trúng thương lưng yết hầu chết ngay, bởi vậy mới không la lối được.

- Chắc hai vị tăng ấy võ trang canh phòng?

Vương quán trang gật đầu:

- Dạ, mỗi người một thanh giới đao. Nhưng các tăng Bình Sơn Tự không một ai biết võ thuật. Hai người ấy đã chống cự với tên đại đạo và bị hạ có lẽ rất mau lẹ.

Vương Bình hút mỗi thuốc Lào nữa.

Lam Y hỏi:

- Việc Bình Sơn Tự về sau ra thế nào?

- Dạ, Huê thượng trụ trì phái người về Bình Dương báo huyện nhà. Cuộc điều tra tiến hành gấp rút bởi hai giáo đầu, nhưng chẳng đi tới kết quả nào hết. Tên đại đạo khát máu vẫn bắt tằm hơi cho tới nay.

- Sư trụ trì vẫn là Minh Chiếu phải không?

- Dạ, vẫn vị huê thượng đó. Người thường hỏi thăm nhị vị luôn. Sau vụ ngọc Lam Vân nhà chùa Bình Sơn Tự hơn hai mươi ngày sau xảy ra vụ con gái Liễu gia bị hiếp đáp và bị bóp cổ chết trong tư phòng nàng trên lầu.

- Liễu gia nào?

- Thưa đó là Liễu viên ngoại ở ngay bên lạch Tả Giang đó. Viên ngoại mãn phần từ mấy năm nay rồi. Người con trưởng là Liễu Chí Tôn kế vị.

Lam Y gật đầu ngắt lời:

- A, nhớ rồi. Họ Liễu có hai con trai, và một gái. Nhưng cô gái bé nhỏ ấy năm xưa còn ít tuổi lắm mà?

- Hồi xảy ra tai nạn cô lớn rồi và đau đớn hơn cho nhà họ Liễu là cô ấy đã hứa hôn với con trai Cảnh gia bên Đông thôn. Cảnh gia có một người con gái, em vợ hôn phu của Liễu thị cũng bị chung hoàn cảnh với bên sui gia họ Liễu.

Lam Y đập bàn mà rằng:

- Thế này thì quá lắm! Đất Bình Dương xưa nay hoàn toàn an ninh, dân chúng an cư lạc nghiệp, chưa bao giờ xảy ra những chuyện bi đát như vậy.

Chợt nhớ ra điều gì, Vương Bình bèn nói:

- À, thưa ba vị, tôi quên không nói điều này. Sau mỗi vụ, tên đại đạo để lại một mảnh giấy nhỏ đề mỗi một chữ “Lôi”.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Trên huyện nhận xét các mảnh giấy có chữ “Lôi” ấy thế nào?

- Theo lời giáo đầu Vân Bưu thì mảnh nào cũng cùng một tuồng chữ, chắc chắn do một người viết. Nhưng mảnh giấy ấy có hậu quả lớn lao riêng đối với bên Hữu gia. Các gia đình nạn nhân và ngay cả Minh Chiếu huê thượng cũng hồ nghi tên đại đạo là Lôi Vân Long.

Chu Đức Kiệt cau mặt:

- Sao lại nghi cho Lôi Vân Long?

Vương Bình đáp:

- Vì họ cho rằng chỉ có Lôi Vân Long mới đủ tài sức hành động như vậy?

- Vô lý. Lôi Vân Long có mặt tại trang trại Lôi gia không?

- Huyện quan có phái các giáo đầu đến Lôi gia trang xem thực hư thế nào, Lôi Vân Long không có nhà.

Lam Y bảo Vương Bình:

- Lôi Vân Long nhà giàu có như vậy, sanh quán Bình Dương quyết không khi nào y hành động đại dột như vậy, nhất là y bỏ nhà ra đi từ bao năm nay rồi, quản trang nghĩ phải không?

- Đành rằng ta thì suy luận như thế, nhưng các gia quyến nạn nhân cho rằng họ Lôi bỏ nhà đi xa biết đâu không giao dịch với bọn lục lâm trở về kín đáo hoành hành tại huyện nhà.

Lam Y phì cười:

- Cũng may là tên đại đạo kia dùng tên Lôi Vân Long, giả thử y đề ba chữ Chu Đức Kiệt vào mảnh giấy thì mọi người cũng tin rằng họ Chu là thủ phạm.

Vương Bình nói:

- Sở dĩ người ta ngờ Lôi Vân Long vì bốn tánh y nóng nảy, nham hiểm, đâu có điềm đạm từ tốn như Chu trang chủ.

Âu Dương Bích Nữ nói:

- Một huyện lớn như Bình Dương, quan Tuần phủ Tế Nam chỉ để vốn vẹn có hai vị giáo đầu là quá ít ỏi.

Vương Bình thưa:

- Ấy thế mà từ bao năm nay, dân chúng Bình Dương sống trong cảnh an ninh an toàn. Từ ngày mà Tế Nam phủ bổ nhiệm thêm vị giáo đầu nữa, trẻ và có tài hơn, thì cũng là thời kỳ bắt đầu xảy ra bao nhiêu tai nạn cho huyện lỵ này.

Nghe vậy, Chu Đức Kiệt vội hỏi:

- Quản trang nói sao? Ngoài hai lão giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu, có một giáo đầu nữa mới bổ nhiệm?

- Dạ, Vân giáo đầu có nói chuyện như vậy, thật ra tôi chưa gặp vị tân giáo đầu lần nào.

- Người đó mệnh danh là gì?

- Giản Tử Thôi tước hiệu Phi Hành Thái Tuế, hai mươi chín tuổi, hình như có bản lĩnh ghê gớm lắm.

Lam Y nhìn vợ chồng Đức Kiệt mà rằng:

- Nghe tước hiệu cũng đủ biết rằng y giỏi phi hành thuật rồi, võ nghệ chưa kể. Có lẽ Tế Nam thấy Tiêu Hán, Vân Bưu có tuổi nên bổ thêm Giản Tử Thôi trẻ hơn phòng khi hữu sự chứ gì?

Chu Đức Kiệt nói:

- Đúng thế, nhưng bổ nhiệm một người tài cao hơn có thể làm phiền cho Tiêu, Vân hai người cũ. Trong giới giáo đầu bất phân thâm niên, ai bản lĩnh cao sẽ đứng trên. Tiêu Hán, Vân Bưu bản lĩnh khá nhưng kém thuật phi hành, tất thế nào cũng phải ở hàng dưới Giản Tử Thôi.

- Thế thì ước cho hai cựu giáo đầu quá nhỉ?

Xem xét việc nhà mấy ngày, Tam hiệp khoan khoái sống cảnh điền viên ấm cúng, khác hẳn với đời sống phiêu bạt giang hồ.

Thăm mộ song thân xong, một hôm Lam Y nói với Đức Kiệt

- Bữa nay tiểu muội đi thăm mấy người bạn gái khi trước, hiền huynh cho phép tẩu tẩu cùng đi, nhé!

Đức Kiệt mỉm cười:

- Chị, em cùng đi càng hay. Có lẽ không ăn cơm nhà, phải không?

- Chắc thế nào họ cũng giữ lại dùng bữa, hiền huynh khỏi chờ. Về trễ nếu chưa ăn thì ăn sau cũng được.

- Hiền muội đi thăm ai?
- Hiền huynh còn nhớ Trần Mỹ Phượng trước kia vẫn lại trang trại nhà không?
- Có lẽ, nhưng Mỹ Phượng lấy chồng rồi, hiền muội định thăm gia đình họ Trần hay là thăm Mỹ Phượng?
- Thăm vợ chồng Mỹ Phượng chứ, đến nhà Trần gia làm chi.
- Tiểu muội cũng định như vậy.

Giữa lúc ấy hai anh em đang bàn tán, Bích Nữ ở trong phòng đứng đỉnh đi ra đại sảnh tay cầm chiếc áo khâu dang dở.

Nàng hỏi:

- Hai anh em đang bàn chuyện gì thế

Lam Y tươi cười:

- Giờ này mà hiền tẩu còn ngồi trong phòng khâu áo ư? Kiên tâm thật! Tiểu muội vừa xin phép trưởng huynh để tẩu tẩu cùng đi thăm người bạn cũ đó. Ta đi sửa soạn kéo trẻ. Đi kiệu đấy nhé, khỏi vận võ phục.

Bích Nữ cười vang:

- A, hôm nay chúng ta hoàn lột phụ nữ. Vận xiêm y chắc lúng túng lắm nhỉ?

Lam Y phản đối:

- Đâu có! Chúng ta quen chống đối rồi, nên bất kể trường hợp nào cũng không ngượng nghịu, thường tình như các cô gái khác.

Nói đoạn, nàng cầm tay Bích Nữ cùng trở vào hậu sảnh. Vợ và em đi khỏi, Chu Đức Kiệt cũng vận thường phục rửa Vương Bình đi bộ ra phố chơi.

Bình Dương thành rất rộng lớn. Nội thành chia làm ba khu. Khu Chu gia trang, khu Lôi gia trang, nội thành chỉ có hai trang Chu gia, Lôi gia là lớn nhất vì hai họ kỳ cựu đất Bình Dương. Ngoài ra có hai khu cũng có mấy tiểu trang khác. Còn ngoại thành thì ruộng đất mênh mông không những của hai họ Chu, Lôi mà còn của nhiều địa chủ khác nội thành hoặc các trang chủ ngoại thành.

Chu Đức Kiệt cùng Vương Bình vừa đi được một quãng thì gặp lão trại chủ Phàn Kính đang đứng hứng gió ngoài cổng trang.

Hai bên chào hỏi, Phàn Kính nói với Đức Kiệt:

- Nghe nói trang chủ mới hồi hương, tôi định sang thăm nhưng e trang chủ còn bận tính việc nhà nên chưa qua được, nhân đây kính mời người quá bộ tề trang dùng trà.

Chu Đức Kiệt muốn ra phố trước nên thoái thác từ chối:

- Hiện giờ tôi có việc phải ra phố, mai một sẽ sang bái kiến.

Phàn Kính vui vẻ:

- Nếu vậy chiều mai, kính mời trang chủ, lệnh phu nhân, lệnh muội và Vương quản trang sang đây uống rượu.

- Như vậy không hợp phép. Chúng tôi chưa thiết tiệc trình diện tiện nội, lẽ nào dám phá lệ như thế? Phàn tiên sanh cho tôi được tùy nghi thì hơn. Sau đó sẽ qua tôn trang lãnh rượu.

Nói đoạn, Đức Kiệt cùng Vương Bình từ tạ Phàn Kính ra phố. Hai người la cà mua mấy thứ vật dụng vật vãnh. Phố xá khang trang người qua kẻ lại tấp nập. Phàn nhiều điều quen thuộc cả nên Đức Kiệt, Vương Bình phải chào hỏi luôn miệng.

Đi tới Dĩ An lộ, Chu Đức Kiệt thấy một tiệm đồ Lưu Khánh Đạt Phiêu cuộc, hàng hóa chất đầy nhà bèn hỏi:

- Phiêu cuộc họ Lưu này khai trương hồi nào vậy, quản trang?

- Thừa được ba năm rồi, phát tài lắm. Lưu Khánh Đạt từ Khai Phong phủ tới Bình Dương huyện định cư lập nghiệp. Y trạc tứ tuần, tánh tình quảng giao dễ thương, chuyên áp tải hàng hóa đi Lao Sơn. Bên Nhân Toàn lộ cũng có một phiêu cuộc mới nữa của tiêu sư Sở Triệu Tường người Tế Nam Phủ, chuyên áp tải đường Bình Dương - Kim Gia khẩu. Họ Sở trạc tam thập là môn đồ Thiếu Lâm Tự. Trong khi trang chủ vắng nhà, hai người này có lại xin yết kiến, bởi thế mới quen nhau và từ đó, họ thường qua lại thăm hỏi. Hôm đó có lẽ Lưu Khánh Đạt đi vắng, nếu không y chạy ra mời vào chơi rồi đó.

Qua phố nọ tới phố kia, Đức Kiệt, Vương Bình đến khu chợ thì vùng thái dương đã gần đứng bóng, bèn kéo nhau vào Ý Khánh Lâu. Chủ tửu lâu là Lý Ngũ đang ngồi quầy thấy hai người vội vàng ra chào đón:

- Chao ôi, Chu trang chủ! Lâu lắm mới được diện kiến. Trang chủ về Bình Dương hồi nào vậy! Tú Anh tiểu thư chắc cũng về cùng?

Đức Kiệt đáp:

- Anh em tôi mới về được mấy hôm, Lý tiên sanh phát tài không? Thực khách đông đảo có phần hơn trước?

- Dạ, buôn bán lâu năm, ơn trời bốn lâu cũng được tín nhiệm hơn mọi người. Mời nhị vị lên lầu, dưới này đông khách nhộn lắm.

Giữa lúc ấy, một người dong dỏng trạc hai mươi chín, ba mươi tuổi, khổ mặt dài, gò má cao, cặp mắt sắc như dao, trang phục theo lối giáo đầu, đeo đao bên sườn, từ đầu phố xăm xăm đi thẳng vào lầu. Lý Ngũ cung kính vái chào.

Người đó khẽ gật đầu, vẫy tay chào lại, có vẻ thân mật, rồi đi thẳng lên lầu.

Thấy Chu Đức Kiệt và Vương Bình ngẩn người nhìn theo người kia, Lý chủ quán bèn nói:

- Tráng sĩ vừa rồi là vị tân giáo đầu trên huyện nha đó.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- A! Giản Tử Thôi phải không?

- Dạ, chính Giản giáo đầu đấy. Giáo đầu thường dùng bữa tại đây từ ngày được bổ nhiệm Bình Dương, tính tình rất kín đáo, ít nói.

- Nếu vậy, chắc hai giáo đầu Tiêu Vân cũng thường cùng Giản Tử Thôi qua đây uống rượu?

Lý Ngũ lắc đầu:

- Thưa không. Giản giáo đầu về Bình Dương trên nửa năm nay rồi, chưa lần nào tôi thấy đi cùng hai vị giáo đầu kia. Hoặc giả có nhưng không lại bốn lâu nên tôi không biết. Nghe đâu họ Giản ở cấp bậc cao hơn Tiêu Hán, Vân Bưu có lẽ vì thế họ ít đi cùng nhau chăng?

Chu Đức Kiệt mỉm cười, im lặng cùng Vương Bình thong thả lên lầu chọn một thời vừa ý kéo ghế ngồi.

Tửu bảo đến hầu, lễ phép thưa:

- Lâu nay con mới lại được hầu rượu trang chủ, người dùng thứ gì?

Đức Kiệt ngược mắt nhìn:

- Trần Tam làm ở đây lâu nhỉ. Chắc bây giờ được chủ nhân cất nhắc cho trông coi toàn thể trên lầu này rồi chứ gì! Nếu chưa ta sẽ nói hộ cho.

Trần Tam cảm động:

- Cảm ơn trang chủ có lòng thương, con được chủ nhân trao trách nhiệm hầu hạ từng lâu này trên năm nay rồi.

Chu Đức Kiệt gật đầu:

- Càng hay, đáng công lắm. Nào rượu ngon, nhắm tốt lấy ra đây, ta đói rồi.

Trần Tam trở ra, lát sau mang thực vật tới. Chu, Vương hai người thủng thủng nhàn cư nhắm nháp.

Giản Tử Thôi ngồi ở thềm dưới hiên lâu uống rượu ngắm phố xá.

Chu Đức Kiệt bảo Vương Bình:

- Viên giáo đầu này bản lãnh thế nào không biết nhưng y có vẻ tàng tàng lập dị thế nào ấy nhỉ?

- Đồng ý. Y khác hẳn Tiêu Hán, Vân Bưu. Chắc hai người cũng khó chịu với ông bạn đồng nghiệp thanh niên hách khí kia lắm.

Thực khách lên lầu mỗi lúc đông hơn. Bỗng có hai tráng sĩ lên lầu đi thẳng tới thềm Giản Tử Thôi kéo ghế ngồi.

Một người trạc ngũ tuần để râu mép và quai nón cắt ngắn. Một người còn trẻ, trạc hai mươi lăm tuổi trở lại. Cả hai cùng vận áo dài, quần chít ống, mỗi người đeo một thanh đoản đao bên sườn, tua ngũ sắc rủ xuống gần tới đầu gối. Giản Tử Thôi cùng hai người mới tới thân mật thì thăm trò chuyện.

Wương Bình thấy vậy nói:

- Lão chủ quán Lý Ngũ nói bậy. Giản Tử Thôi ít giao du. Trang chủ và tôi mới ngồi đây có chốc lát mà y đã có hai người bạn thiết nhỏ to trò chuyện rồi.

Chu Đức Kiệt chữa:

- Tiếp hai người này mà quản trang đã cho là y giao thiệp quen biết nhiều ư? Biết đâu y chẳng chỉ giao du với hai người mới tới này thôi? Nét mặt khinh khỉnh thế kia có lẽ người ta phải ngán hẩn.

Nói đoạn, chàng gọi tửu bảo Trần Tam đến gần hỏi nhỏ:

- Người biết người ngồi ở thềm dưới hiên lâu kia chớ gì?

- Dạ, đó là Giản giáo đầu trên huyện.

- Hai tráng sĩ mới đến ngồi cùng họ Giản ăn uống kia có thường lui tới Ý Khánh lâu không?

- Thừa có, đôi khi hai vị ấy có tới thường thường cũng vào giờ này và cũng ngồi ở thòi ấy. Đó là thòi dành riêng cho Giản giáo đầu ưa thích, vừa uống rượu vừa ngắm người qua kẻ lại dưới phố.

- Hai tráng sĩ kia là người huyện Bình Dương?

- Con không được rõ, nhưng từ ngày Giản giáo đầu về làm việc tại huyện nhà thì thỉnh thoảng hai tráng sĩ ấy có đến Ý Khánh lâu. Con lấy làm lạ rằng Giản giáo đầu không bao giờ đi cùng họ. Chuyến nào giáo đầu cũng đến ngồi nguyên chỗ ấy nhắm nháp một mình, lát sau hai tráng sĩ kia mới tới trò chuyện có vẻ thân tình lắm. Trang chủ có điều gì sai bảo con không? Nếu vậy, con xin tận tâm giúp sức.

Chu Đức Kiệt vỗ vai Trần Tam mà rằng:

- Ta mới về, thấy lạ thì tò mò hỏi chuyện thôi, ngoài ra không có điều gì đáng kể chi. Tuy vậy nếu có điều gì cần giúp, ta sẽ nhờ Trần Tam nhé.

Tên tửu bảo lạnh lợi vâng dạ rút lui. Hai tráng sĩ bên thòi họ Giản ăn uống cầm chừng, nói chuyện hồi lâu rồi xuống lầu đi thẳng. Giản giáo đầu nán lại lâu, mãi sau mới gọi tửu bảo trả tiền, lạnh lẽ xuống lầu.

Về phần, Chu Đức Kiệt chẳng mấy khi được lười biếng, chàng và Vương quản trang kéo dài bữa rượu sang đến giữa giờ Mùi mới trả tiền hàng, hậu thưởng cho Trần Tam đoạn ra phố đi la cà đến gần chiều mới về trang.

Lam Y, Bích Nữ trở về nhà từ lâu rồi. Chu Đức Kiệt kể chuyện gặp tân giáo đầu Giản Tử Thôi và trại chủ Phàn Kính cho vợ và em nghe. Chàng hỏi:

- Thế nào, Trần Mỹ Phượng có khá không? Nàng được mấy con rồi?

Lam Y đáp:

- Mỹ Phượng và chồng là Cẩm Bách Hy buôn bán khá giả, sanh hai con, một trai một gái rất kháu khỉnh. Nàng nhu mì hiền lành được gặp cha mẹ chồng hiền đức, quý dâu và cháu rất mực. Toàn gia người nào cũng khen tấu tấu cùng hiền huynh đẹp đôi.

- Ăn cơm trưa ở đâu?

- Nhà họ Cẩm giữ lại mời dùng bữa. Họ ân cần quá thành thử khó từ chối.

Đức Kiệt bàn việc muốn làm tiệc ra mắt một số thân hữu cùng Lam Y, Bích Nữ đến dự. Bích Nữ nói:

- Bữa tiệc ra mắt đó đành rằng không thể bỏ qua được, nhưng hiện thời chưa thấy Tiểu Lý Quảng Chúc Thiên Thanh áp tải các rương lễ vật về, nóng ruột lắm. Nếu nội ngày mai không thấy gì, chúng ta phải đi tìm chớ?

Đức Kiệt nói:

- Hiền thê đừng lo. Chúng ta đi đường tắt gần hơn mấy ngày. Trễ lắm là mai một Chúc Thiên Thanh cũng về tới Bình Dương, ngu huynh sẽ cứ sửa soạn tiệc tùng đi. Nếu Chúc Thiên Thanh không về, ngu huynh sẽ thân đi tìm. Trong trường hợp Chúc tiêu sư bị khó khăn, tất y chẳng ngại gì mà không áp tải hàng cho Chu gia ở Bình Dương.

Gần trưa hôm sau, quả nhiên đoàn áp tải Chúc Thiên Thanh về tới nơi.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Tiêu sư trễ mất hai hôm, dọc đường có xảy ra chuyện gì không?

Họ Chúc đáp:

- Gặp bọn Hưởng mã thì có nhưng khi chúng đọc thấy các mảnh giấy đề “Chu gia Bình Dương Sơn Đông” thì chúng lảng ngay. Trễ mất ngày đường vì mưa lớn ở khúc Bảo Định phủ, phải nằm lại quán trọ mất đúng ba ngày ăn không ngồi rồi, nóng ruột quá, e trang chủ mong đợi.

Chu Đức Kiệt mỉm cười:

- Hỏi cho biết chớ chậm trễ là chuyện thường. Tôi yên trí rằng thế nào tiêu sư cũng về đến nơi đến chốn.

Lam Y, Bích Nữ và Vương Bình nhận hàng mở rương kiểm soát lại cẩn thận. Chu Đức Kiệt tính tiền trả Chúc Thiên Thanh, giữ đoàn áp tải lại dùng bữa rồi mới cho đi.

Mấy hôm sau được ngày lành, Chu gia trang vào tiệc tiếp đủ mặt thân hữu đất Bình Dương. Cuộc tiếp tân kéo dài ba ngày mới vãn.

Sau đó mọi người đua nhau mời lại Tam hiệp thành thử ba người bận rộn đi đây, đó dự tiệc luôn trên nửa tháng mới ngót mời, được nghỉ ngơi.

Một hôm, Tam hiệp vừa ra thăm ruộng đất ở ngoại thành thử trở về thì sai nha cầm thư mời của huyện quan Thẩm Ngọc Thụ đến nơi. Chu Đức Kiệt mở phong thư đọc:

Kính gửi: Tam hiệp Chu gia trang chủ.

Thẩm mỗ thân thỉnh ba vị dùng bữa thân thiện chiều mai tại tư thất. Ngoài tiệc rượu, Thẩm mỗ còn có việc muốn tham khảo ý kiến. Ước mong quý vị nhận lời.

Bình Dương huyện

Thẩm Ngọc Thụ ký.

Đọc thư xong, Đức Kiệt đưa thư cho Lam Y, Bích Nữ xem. Lam Y nói:

- Tùy ý hiền huynh định đoạt.

Đức Kiệt viết thư phúc đáp nhận lời gửi sai nha đem về huyện. Sai nha đi khỏi. Bích Nữ hỏi Lam Y:

- Chắc huyện quan muốn bàn tán về vụ tặc đạo hoành hành ít lâu nay tại Bình Dương chứ gì?

Lam Y gật đầu:

- Chắc đúng thế đó. Xưa nay gặp điều gì khó khăn không giải quyết nổi, Thẩm tri huyện thường mời hiền huynh và tiểu muội hỏi ý kiến. Họ Thẩm là viên liêm quan, tánh tình khá lắm. Hai vị giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu cũng vậy. Riêng có tân giáo đầu Giản Tử Thôi thì chưa biết tánh y thế nào.

Đức Kiệt nói:

- Y dong dỏng phảng phất như Lôi Vân Long, không xấu xí đâu nhưng nét mặt khó gây cảm tình. Trông khinh khỉnh thế nào ấy.

Chiều hôm sau, Thẩm Ngọc Thụ có nhã ý sai kiệu phu trên huyện đến Chu gia trang rước ba người lên huyện dự tiệc.

Thẩm Ngọc Thụ vận bào lục tiếp đón niềm nở, mời Tam hiệp vào khách sảnh.

Lam Y vốn biết Thẩm phu nhân từ trước nên rủ Bích Nữ vào hậu đường hỏi thăm. Thẩm Ngọc Thụ nói:

- Khỏi phiền Chu phu nhân và Chu tiểu thư, tiểu nội mắc bận, chút xíu nữa sẽ ra hầu chuyện ngay. Bữa rượu thân tình, tiện nội muốn tự tay sắp đặt lấy.

Không thấy Tiêu Hán, Vân Bưu như thường lệ, Chu Đức Kiệt hỏi họ Thẩm:

- Đại công không mời nhị vị giáo đầu Tiêu Vân ư?

Thẩm Ngọc Thụ niềm nở:

- Như trước kia thì khác, nay có Chu phu nhân liệu có tiện không?

Đức Kiệt mỉm cười:

- Không sao, tiện nội tính tình hào sảng cũng như cô muội Lam Y, chúng tôi đồng tâm đồng trí đại công nên cho mời nhị vị giáo đầu cho được thân tình. Nhị vị ấy vẫn ở trong huyện này chứ gì?

- Vậy như trước. Duy còn một điều này hơi khó xử.

- Điều chi vậy? Đại công cứ nói.

- Tể Nam phủ bổ thêm một vị giáo đầu nữa về huyện nhà được nửa năm nay rồi không lẽ mời Tiêu Vân hai người mà không mời vị kia, e họ hiềm nhau.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Vị tân giáo đầu có cùng ở trong nhà không?

- Không, y muốn nhà ở riêng ngoài phố.

- Nếu vậy rất dễ xử. Bữa tiệc riêng mà hai giáo đầu Tiêu Vân cũng quen chúng tôi, tất vị tân giáo đầu thông cảm chớ, lo gì?

Thẩm Ngọc Thụ sai gia nhân mời Tiêu Hán, Vân Bưu. Họ Thẩm nói:

- Tân giáo đầu Giản Tử Thôi cậy mình bản lãnh khá được phủ quan bổ nhiệm về Bình Dương với chức Trưởng giáo đầu, có ý hơi phách lối, nên tôi thường tránh việc mời cả ba người tại tư dinh...

Nghe vậy Lam Y nói ý tứ:

- Trong huyện có người tài giỏi, dân chúng càng thêm hưởng an ninh. Đại công lo gì?

Thẩm Ngọc Thụ chép miệng:

- Được như tiểu thư nói thì còn gì bằng, ngờ đây lại trái ngược đến nỗi chính tôi cũng không thể tưởng tượng được.

- Đại công nói gì chúng tôi không hiểu?

- Quý vị mới hồi hương được ít ngày không hiểu là phải. Mấy tháng nay, huyện nhà ở trong tình trạng bất an, luôn luôn xảy ra trộm cướp, án mạng. Các giáo đầu lãnh trách nhiệm điều tra không đem lại khả quan, sở dĩ tìm ra được con đường dẫn tới sào huyệt của gian đạo.

Thẩm Ngọc Thụ đang nói dở dang thì hai giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu đến. Thi lễ xong cùng Tam hiệp, Vân Bưu hỏi huyện quan:

- Chắc đại quan đang kể tình hình hiện tại ở Bình Dương cho ba vị đại hiệp nghe? Hôm nọ ở Chu gia trang, tôi đã định thuật chuyện song bất tiện nên lại thôi.

Thẩm Ngọc Thụ nói:

- Tôi kể tình hình huyện nha với ý định yêu cầu ba vị đại hiệp nhận xét xem có phương sách nào khám phá ra bọn sát nhân, hoặc tên đại đạo thủ phạm đó chẳng.

Chu Đức Kiệt hỏi huyện quan:

- Cho đến bây giờ, các cuộc điều tra không đem lại một dấu vết gì khả nghi nào cả?

Thẩm Ngọc Thụ lắc đầu:

- Hoàn toàn không. Ngoài mảnh giấy đề ba chữ Lôi Vân Long do tên thủ phạm để lại sau mỗi vụ huyết án.

- Có bao nhiêu án mạng rồi?

Tiêu Hán đáp

- Tổng cộng năm vụ huyết án. Ngoài trừ hai vị tăng ở Bình Sơn Tự, các nạn nhân đều là thiếu phụ hoặc thiếu nữ có nhan sắc bị hiếp đáp trước khi bị thủ tiêu.

Lam Y hỏi huyện quan:

- Bên trang trại Lôi gia thế nào? Lôi Vân Long có nhà không?

- Lôi trang chủ không có nhà. Chắc chắn như vậy. Các vụ án nhơ nhuốc này xúc phạm danh tiếng Lôi gia rất nhiều, nếu có nhà lẽ nào Lôi Vân Long chịu bỏ qua.

Lam Y suy nghĩ giây lát:

- Án mạng xảy ra luôn luôn như vậy tất thủ phạm không phải kẻ xa lạ gì với Bình Dương huyện. Nó phải cư ngụ ngay tại huyện hay gần huyện mới có thể thăm dò được nạn nhân do nó lựa chọn vì những kẻ xấu số thiệt mạng đều là phụ nữ có nhan sắc. Nó đi không ai hay, tới không người biết, tất thuật phi thiềm tẩu bích phải tuyệt vời. Nghe nói vị tân giáo đầu Giản Tử Thôi tước hiệu Phi Hành Thái Tuế, tất có bản lĩnh vượt nóc bằng tường sao không do thám, canh phòng điều tra các vụ án này có hơn không?

Thẩm Ngọc Thụ đáp:

- Giản giáo đầu có hành động như tiểu thư nói, nhưng Bình Dương huyện thành rộng rãi y canh phòng đầu này thì đầu kia xảy ra chuyện. Không chuyển nào y may mắn được gặp tên đại đạo thủ phạm đang phi hành trên các nóc nhà cả.

Vân giáo đầu chép miệng:

- Chúng tôi không thạo nghề leo nhảy thiệt thòi quá. Giản Tử Thôi tánh tình lại kiêu căng không chịu hành động chung thành thử toàn huyện lớn Bình Dương chỉ có ba giáo đầu mà chia làm hai phe. Nghĩ mà ngán quá.

Thẩm Ngọc Thụ nhìn Tam hiệp mà rằng:

- Tôi đang định báo cáo về Tể Nam phủ xin người thay thế Giản Tử Thôi hoặc yêu cầu trên phủ phái thêm người về đây tra cứu các vụ án huyết này, thì vừa lúc ba vị đại hiệp hồi hương, vậy yêu cầu ba vị vì dân chúng huyện nhà xuất công một phen xem sao. Tôi tin chắc chẳng chóng thì chầy, tên thủ phạm thế nào cũng bị quý vị nắm gáy.

Chu Đức Kiệt nói:

- Đại công dạy như vậy, chúng tôi lẽ nào không tuân theo. Việc xảy ra trong Bình Dương cũng như việc nhà. Đại công không yêu cầu chúng tôi cũng tự ý hành động. Cho đến nay sở dĩ phải im lìm là vì việc nhà bề bộn, cần thanh toán xong xuôi mới rảnh tay tra cứu được.

Suy nghĩ giây lát Chu Đức Kiệt nói tiếp:

- Yêu cầu Đại công và nhị vị giáo đầu giữ kín đừng cho bất cứ một ai biết việc chúng tôi điều tra truy tìm thủ phạm, kể cả Giản Tử Thôi. Về phần nhị vị giáo đầu Tiêu Vân nếu tìm ra sự gì lạ, xin vui lòng thông báo cho chúng tôi được biết.

Thẩm Ngọc Thụ mừng rỡ:

- Quý vị nhận lời giúp sức chúng tôi thấy nhẹ tâm can.

Mọi người đang chuyện trò thì Thẩm phu nhân ra khách phòng cùng mọi người thi lễ.

Lam Y giới thiệu Âu Dương Bích Nữ.

Thẩm phu nhân chăm chú nhìn cả hai người mà rằng:

- Trời ơi, chị dâu em chồng mà giống nhau tựa như hai giọt nước vậy! Chu trang chủ kết bạn với một vị giai nhân cân nhắc anh hùng thiệt toại nguyện nhé! Còn Chu tiểu thư, càng ngày càng phây phây trẻ đẹp hơn trước nhiều, già như tôi mà nhìn không biết chán mắt. Một nhà hạnh phúc thế này hoàn toàn quá. Chuyến này Chu trang chủ và Chu tiểu thư du hành lâu quá, nhiều lúc tôi muốn sang lệnh trang thăm hỏi mà chờ mãi chẳng về.

Lam Y nói:

- Kính mời phu nhân hôm nào nhàn rỗi quá bộ qua tệt trang cho chị em tôi được hầu tiếp một ngày. Chuyến vừa rồi, anh em tôi xuống Giang Nam nên mới lâu như thế.

Thẩm Ngọc Thụ cười ha hả, thân mật bảo Chu Đức Kiệt:

- Cũng bởi du hành Giang Nam nên Chu trang chủ mới gặp tiểu nữ đất Tô Châu hoa lệ và trang chủ “bất cóc” đem luôn về thành Bình Dương bầu bạn.

Chu Đức Kiệt phì cười nhìn Bích Nữ. Mọi người cùng cười theo.

Hôm sau sau khi tập luyện trên võ sảnh, Lam Y nói với vợ chồng Đức Kiệt:

- Dùng điểm tâm xong, chúng ta vào Bình Sơn Tự dừng hương thăm Minh Chiếu Huệ thượng luôn thể, huynh tẩu nghĩ sao?

Bích Nữ nhìn chồng:

- Việc nhà xong rồi, rảnh rồi thì đi chơi cho biết đất Bình Dương.

Đức Kiệt đồng ý bảo:

- Đường xa vừa đi vừa về hơn bốn mươi dặm la cà thế nào cũng đến chiều mới về được. Chúng ta nên đi ngựa. Hiền thê và hiền muội liệu sửa soạn lễ vật cho gia nhân đi theo, ngu huynh ra tàu ngựa đây.

Lam Y nói:

- Tiểu muội lấy kiệu cho Trần nhũ mẫu cùng đi, tội nghiệp nhũ mẫu chẳng được đi đâu.

- Tùy ý hiền muội, ngu huynh có ngăn cản đâu. Nhưng nên để Vương quản trang ở nhà lỡ có ai đến thăm hỏi còn có người tiếp đãi.

Sửa soạn xong, đến cuối giờ Thìn, đoàn người ở Chu gia trang lên đường vào Bình Sơn Tự.

Lam Y chỉ nơi xảy ra trận giao tranh năm xưa với Lôi Vân Long cho Bích Nữ xem.

Bích Nữ nói:

- Nghe kể chuyện rất thích thú, nhưng một khi biết chuyện rồi mà được đích thân qua nơi đó càng thích thú hơn. Phong cảnh hùng vĩ thế này chắc Lôi Vân Long năm ấy cậy có Thất Tinh đao đã chủ tâm phục kích hoặc đón đường gây sự nơi đây chứ không phải gặp gỡ vô tình đâu. Chúng ta nhúng tay vào các vụ án trong huyện, nếu tìm ra được thủ phạm thù cũng là minh oan một phần nào cho tên họ Lôi ấy. Tôi ước mong tên đại đạo thủ phạm các vụ án ấy sẽ chính là Lôi Vân Long để có dịp đánh cho một trận. Y đã muốn phân tài cao hạ cùng Chu gia thì cũng dễ chứ không khó.

Chu Đức Kiệt âu yếm nhìn Bích Nữ:

- Lôi Vân Long bị Lam Y hiền muội đánh cho thua một trận ấy cũng đủ nhục lắm rồi, bởi lẽ thất trận Lôi Vân Long mới bỏ Bình Dương theo thầy, trước là chữa tay bị Lam Y đá gãy, sau là khổ luyện báo thù.

Trước kia giữa hai họ Chu, Lôi chủ có sự ganh tị về phương pháp “Đơn đao” hơn kém, nay sự ganh đua ấy đã chuyển thành mối thù thất trận mà ngu huynh chắc không bao giờ Lôi Vân Long quên đâu. Lôi Vân Long xấu tính, thâm độc thiệt nhưng cứ trông việc y đang sống sung sướng dàng hoàng vô tư lự trên vàng bạc lụa là, mà bỏ hết mọi thứ chịu theo Bát Quái đạo nhân tha phương khổ luyện để đạt công phu tuyệt kỹ, thì đủ hiểu Lôi Vân Long cương quyết và căm thù chúng ta đến mức độ nào. Ta nên tiểu tâm phòng bị. Kẻ thù một khi thấy đối chiến mà không thắng nổi thường dùng bất cứ phương kế nào để thủ thắng. Lúc nào ngu huynh cũng e sợ kẻ tiểu nhân đánh lén.

Tối Bình Sơn Tự, Tam hiệp lễ Phật xong rồi xuống thiền phòng yết kiến Minh Chiếu huê thượng. Huê thượng năm ấy đã ngoại thất tuần, hom hem không được Khang kiện lắm. Người mừng rỡ, niềm nở chào hỏi anh em Chu gia, Trần nhũ mẫu, đoạn chỉ Bích Nữ mà hỏi rằng:

- Vị tín chủ này là ai?

Lam Y đỡ lời:

- Bạch huê thượng, vị ấy là gia tẩu đấy.

- A! Thế ra là Chu Đức Kiệt phu nhân! Bần tăng xin lỗi sơ ý không hỏi ngay từ trước.

Chu Đức Kiệt nói:

- Chúng đệ tử mới hồi hương bận rộn việc nhà, thành thử không vào chùa yết kiến Thiền sư ngay từ buổi mới về để hỏi thăm về vụ mất Phật tượng bằng Lam Vân Ngọc.

Nghe câu chuyện ấy, nét mặt Minh Chiếu xịu xuống buồn rầu:

- Vụ mất Phật tượng thiệt tôi không bao giờ ngờ tới, trang chủ ạ! Bần tăng thế phát ở chùa này, lớn lên cũng ở chùa này, cho đến nay được giữ Chức trưởng chùa sau sáu mươi tám năm công quả, mọi việc nhất nhất theo đúng luật lệ của vị tiên sư như việc đêm nào cũng cất hai người canh phòng Phật tượng trên Đại Hùng Bảo Điện chẳng hạn, ngờ đâu họ bị mạng vong! Người thì chết, mà Phật tượng cũng chẳng còn. Nếu biết trước cơ sự ấy thà rằng bỏ việc canh phòng đi cho rồi! Tội nghiệp!

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Ngoài miếng giấy do tên gian đạo bỏ lại, huề thượng có thấy dấu tích gì nữa không?

- Không, ở chỗ hai vị tăng đáng thương bị hạ sát, hoàn toàn không thấy gì lạ. Nhưng trên bệ Phật thì bần tăng không rõ.

Đức Kiệt không hiểu:

- Đại Huề thượng dạy thế nào?

Minh Chiếu chậm rãi:

- Trang chủ không hiểu là phải. Nguyên do thế này. Vị thiền sư đưa Phật tượng Lam Vân ngọc từ Tây Tạng về Trung nguyên, lúc viên tịch có nói: “Trong trường hợp mất tượng cứ để nguyên lồng kiếng tại chỗ. Phật tượng... sẽ trở về!”. Bởi thế bần tăng trọng lời nói của tiền nhân để y nguyên không cho tiểu tăng leo lên bực trên cùng lau chùi, mong rằng Phật tượng sẽ trở về thật chẳng.

Chu Đức Kiệt nói:

- Thấm tri huyện nhờ anh em đệ tử điều tra vụ huyết án này, xin phép huề thượng cho đệ tử lên bệ Phật nhìn qua xem sao.

Lão huề thượng ngần ngừ giây lát:

- Trang chủ và Chu tiểu thư cáng đáng vụ này bần tăng rất đổi vui mừng rỡ, tin tưởng ở thành công. Nay chịu để trang chủ lên bệ Phật tức là bần tăng phá lệ, thất hứa với tiền sư. Nhưng không lẽ điều tra mà không xem xét! Vậy yêu cầu trang chủ “nhận xét” thôi và chớ động chạm đến mọi vật trên bệ. Có thể bần tăng mới dám nhận lời.

Chu Đức Kiệt mỉm cười mà rằng:

- Xin Huề thượng an tâm, đệ tử chỉ cần nhận xét qua loa cho mục kích thôi chớ một việc xảy ra trước đây đã mấy tháng thì chắc gì sẽ thấy dấu tích khả nghi.

Minh Chiếu nhắc:

- Việc xảy ra đã năm tháng. Trang chủ cần xem bây giờ không?

- Dạ, càng sớm càng hay.

Minh Chiếu đứng lên rũ cà sa:

- Nào mời quý vị theo bần tăng. Nếu đang có các tín chủ dựng hương, xin trang chủ dời việc đó lại lúc khác nhé.

Chu Đức Kiệt gật đầu:

- Dĩ nhiên phải như vậy. Huê thượng an tâm.

Mọi người lên tới bảo điện cũng may vắng khách hành hương, riêng có vị tăng đang Ngọ tụng.

Minh Chiêu đại huê thượng bước đến nói nhỏ với vị tăng ấy mấy câu đoạn trở ra nói với Đức Kiệt.

- Mời trang chủ cứ việc thi hành. Phía sau điện có thang leo lên bậc gạch cao.

Trần nhũ mầu đứng lại lễ Phật, còn Tam hiệp thì theo Minh Chiêu đi vòng ra phía sau bảo điện. Đức Kiệt nhón nhén leo lên thang cây tới mặt bệ trên cùng, nơi có bày chiếc lồng kính đựng Phật tượng Lam Vân Ngọc.

Chân lồng kính vẫn y nguyên, nhưng cái chụp ba mặt gắn kiếng khung gỗ mun hình chữ nhật bị kẻ gian đạo nhấc ra bỏ nằm sang bên. Ngoài ra tuyệt nhiên không có gì lạ cả.

Đức Kiệt toan xuống thang thì chợt để ý đến chiếc chụp kiếng, mặt bằng gỗ úp xuống bệ gạch nhưng sao lại bị kênh lên thế kia

Chàng ý tứ đưa mắt nhìn xuống thấy Minh Chiêu đang mãi nói chuyện với Lam Y, bèn lẹ tay nhấc cái chụp kiếng lên xem. Nét mặt chàng tươi hẳn lên: một chiếc dao găm nằm ngang trên bệ. Chàng cầm gọn con dao đó theo chiều tay, đặt lồng kiếng lại như cũ, đoạn xuống thang.

Minh Chiêu vội hỏi:

- Trang chủ thấy gì không?

Đức Kiệt lắc đầu:

- Ngoài chiếc lồng kiếng bị mở ra đặt nằm nghiêng trên bệ gạch, tuyệt nhiên không có gì cả.

- Bần tăng đã nói rồi mà! Trước kia hai vị giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu đến chùa xem xét, bần tăng cũng yêu cầu không lên bệ Phật, và nhị vị ấy đã ưng thuận không lên đó.

Lam Y, Bích Nữ đưa mắt nhìn Đức Kiệt thông cảm. Đoạn hai nàng nhìn nhau tủm tỉm cười. Huê thượng cùng Tam hiệp trở ra phía trước. Người chỉ chỗ hai tăng nhân bị tên đại đạo sát hại mà rằng:

- Một người bị chém rụng đầu, xác úp sấp ngay chỗ chân cột lớn này. Còn người bị đâm thì nằm nghiêng ngay gần cửa, cánh cửa khép hờ lại.

Lam Y nói:

- Có lẽ nạn nhân bị tử thương rồi cố lê ra cửa định gọi người nhưng chưa tới nơi thì tắt thở.

Minh Chiêu gật đầu:

- Tiểu thư nói phải. Tội nghiệp quá! Cũng như chư tăng trong chùa, hai nạn nhân không chút võ nghệ nào cả tuy có võ trang trong lúc canh phòng đêm hôm. Chắc hai nạn nhân đã cố chiến đấu, tên đại đạo e bị cản trở ra tay hạ sát luôn.

- Bạch Huệ thượng dù hai vị tăng nhân ấy không chống cự cũng bị hạ sát như thường. Căn cứ vào các vụ án liên tiếp xảy ra trong thành thì thủ phạm là một tên khát máu độc ác vô thượng. Vụ nào cũng có người bị hạ sát.

- Chao ôi! Con người như thế thác xuống Âm ty sẽ vào vạc dầu mất! Ghê quá! Riêng phần bốn tự, bản tăng nhận thấy không có công phu bản lãnh cũng thiệt thòi, nên muốn phái mấy tăng nhân xuống Tung Sơn theo học để khi thành công trở về truyền bá cho toàn thể nhân viên nội tự, ba vị tính có nên không?

Lam Y nói

- Nên lắm chứ! Nếu hai tăng nhân bị hạ sát trong bảo điện biết võ nghệ, ít ra cũng chống chọi được năm mười hiệp với tên đại đạo, thừa sức báo động cho mọi người biết, và vị tất đã bị mạng vong. Huệ thượng cứ xem một tỉ dụ nhỏ như vậy cũng thừa hiểu tập luyện công phu rất hữu ích. Người Sơn Đông rất thượng võ. Chính tiểu nữ cũng không ngờ rằng chư tăng trụ trì Bình Sơn Tự không có một người nào chịu tập luyện cả. Luyện võ nghệ không phải là điều phạm giới.

- Chư tăng không luyện tập do lỗi ở bản tăng. Trước kia bản tăng thường nghĩ rằng kẻ tu hành yếm thế thì biết nầu sòng tụng Kinh niệm Phật, làm việc thiện không lợi cũng như không hại đến ai, thì làm gì còn vương nghiệp chướng. Sau vụ mất tượng, bản tăng mới sáng mắt và hiểu rằng phàm con người ta ở trên đời bất cứ giới nào cũng cần phải khỏe mạnh mới được sống yên ổn.

Chu Đức Kiệt nói:

- Huệ thượng nghĩ như vậy chí phải. Người nên thu xếp phái mấy vị tăng còn niên thiếu xuống Tung Sơn học nghệ, đừng để phí thì giờ nữa.

Chỉ Bích Nữ chàng nói tiếp:

- Tiện nội đây là cao đồ Thiếu Lâm Tự được Chiêu Đức Sư trưởng thương mến như con đẻ, nếu Huệ thượng ưng thuận tiện nội sẽ viết thư yêu cầu Sư trưởng Thiếu Lâm Tự

phái tăng đồ lên Bình Dương ở lại Bình Sơn Tự truyền dạy chư tăng. Như vậy đỡ mất công và thì giờ đợi chờ người xuống Thiếu Lâm tông học trở về.

Minh Chiêu hỏi:

- Thời gian tông học trên Tung Sơn mất bao nhiêu lâu thừa trang chủ?

- Vấn đề đó rất sâu rộng. Huề thượng nên lựa người còn ít tuổi đức độ chắc chắn thành đạt. Thời gian học nghệ để đạt tới thượng thừa lẽ ra cũng mất mười năm khổ luyện. Theo ngu ý, người nên sai phái hẳn một hai tăng nhân chịu khổ luyện như vậy đó, thì chỉ sau thời gian ấy, Bình Sơn Tự sẽ có một người hữu tài điều khiển về võ thuật. Và cũng trong thời gian ấy, vị tăng nhân do Thiếu Lâm Tự phái lên đây cũng luyện được một số người tại chùa sở dĩ hữu dụng rồi.

Minh Chiêu huề thượng nói:

- Trang chủ dạy đúng lẽ, bản tăng tức khắc thi hành. Hôm sau thỉnh quý vị nán lại chùa dùng bữa cơm dưa muối, nhân thể yêu cầu Chu phu nhân vui lòng biên cho một phong thư giới thiệu cùng Sư trưởng Thiếu Lâm Tự.

Tam hiệp nhận lời. Âu Dương Bích Nữ kể rành mạch cho Minh Chiêu nghe các quy luật nghiêm khắc của Thiếu Lâm Tự. Nàng nói:

- Nếu đại huề thượng chịu khó theo đúng chương trình cho chư tăng luyện tập, chỉ trong vòng năm năm chùa ta sẽ dành được địa vị khả quan trong giới võ thuật.

Minh Chiêu huề thượng nói:

- Phu nhân đã chỉ bảo, bản tăng nhất định phải theo.

Nói đoạn, Minh Chiêu vỗ tay gọi tăng đồ lấy nghiên bút, huề tiên để Chu phu nhân viết thư gửi gắm, nhưng Bích Nữ ngắt lời:

- Hiện thời, Chiêu Đức Sư trưởng đang du ngoạn Vạn Lý Trường Thành. Nếu không có sự gì cấp bách, người sẽ về qua Bình Dương. Lúc đó đệ tử sẽ giới thiệu với Đại Huề thượng. Việc cần nhất là Huề thượng chọn hai người chắc chắn cho đi theo gia sư về luyện tập tại Thiếu Lâm Tự.

Minh Chiêu mừng rỡ:

- Như vậy càng hay, bản tăng sẽ có dịp được diện kiến vị Sư trưởng ngôi danh tự của Trung Nguyên.

Chiều hôm ấy về đến nhà, quản trang Vương Bình đi vắng. Chu Đức Kiệt đưa mũi đoản chủ tìm thấy ở Bình Sơn Tự cho Lam Y, Bích Nữ xem.

Chàng nói:

- Chuôi chủ có khắc ba chữ: “Hắc Vân Long” chắc là tước hiệu giang hồ hay lục lâm đại đạo chi đó của tên thủ phạm.

Lam Y gật đầu:

- Tuy chưa tìm ra manh mối nhưng hãy tạm biết tước hiệu của tên sát nhân đã. À, vì có hai chữ Vân Long nên y để luôn tên Lôi Vân Long trên mảnh giấy cốt ý làm rối ren thêm cuộc điều tra. Nhưng vì lẽ gì tên đại đạo này có thể sơ sót đến nỗi bỏ quên đoạn chủ trên bệ thờ được?

Chu Đức Kiệt nói:

- Mũi chủ này ở dưới chiếc lồng kính. Ngụ huynh đã nhận xét kỹ và dự đoán vụ tàn sát ở bảo điện Bình Sơn Tự như thế này:

Hắc Vân Long lẻ vào được trong bảo điện núp sau bệ thờ các Phật tượng cao lớn chờ đến lúc hai tăng nhân canh phòng ngủ say mới hành động. Lồng kính có chốt nó mở không được nên dùng mũi chủ cạy. Cạy được, nó vô tình để mũi chủ xuống bệ thờ, đoạn vội vàng nhấc lồng kính ra để dè lên trên. Có lẽ giữa lúc ấy, hai tăng nhân thấy động vùng dậy và thấy ngay tên đại đạo đang ngồi chồm chồm trên bệ thờ bên tượng Lam Vân ngọc. Họ đại dột không truy hô lên. Trái lại, sợ hai tăng nhân đó biết võ nghệ, Hắc Vân Long vội vàng quơ luôn pho Phật tượng quý giá ấy rút dao ra, phi thân qua đầu các tượng khác xuống thẳng chỗ hai tăng nhân hoa đao đánh liền. Hai tăng nhân đáng thương kia đâu phải là đối thủ của Hắc Vân Long, nên chỉ trong chớp mắt họ bị tử thương luôn. Hắc Vân Long quên mũi chủ bỏ lại trên bệ thờ là vì vậy. Giả thuyết ấy, hiền muội và hiền thê nghe được không?

Bích Nữ nhìn Lam Y:

- Lập luận thế đúng lắm, xin đồng ý.

Lam Y nói:

- Bây giờ tìm Hắc Vân Long mới khó. Biết y còn ở Bình Dương hay luôn mấy tháng nay hiếp đáp, vợ vết được nhiều của cải rồi, đồng nơi khác?

- Giả tử y còn ở Bình Dương nữa, làm sao biết được y hành động vào ngày giờ nào, ở nơi nào mà đón bắt! Khó lắm.

Nói đoạn, nàng chấp tay ra sau lưng, đi đi lại lại trong sảnh đường ra chiều suy nghĩ. Chu Đức Kiệt và Âu Dương Bích Nữ cũng dăm dăm im lặng

Hồi lâu, Bích Nữ cất tiếng nói trước:

- Căn cứ vào các vụ án trước, Hắc Vân Long không những giết người cướp của mà còn có tâm tặc nữa. Nó hiếp đáp rồi hạ sát để phi tang, vậy trước khi hành động tại nơi nào tất nó phải dò xét xem nơi ấy hoặc có cửa, hoặc có phụ nữ nhan sắc thì nó mới ra tay, chớ không hành động bậy bạ. Bằng cớ là từ hôm trước chúng ta về Bình Dương chưa xảy ra vụ án nào cả. Có lẽ Hắc Vân Long còn đang dò xét tìm nơi kiếm chỗ chằng.

Chu Đức Kiệt ngắt lời vợ:

- Hay là đi nơi khác rồi không biết chừng.

Bích Nữ gật đầu:

- Có thể lắm. Những hạng người sanh sống trong nghề ấy không bao giờ dám ở lâu một chỗ mà Hắc Vân Long dám ở luôn một mạch Bình Dương tới năm sáu tháng nay rồi, kể khá can trường! Ngu muội có một mẹo này không biết có nên làm hay không?

Lam Y quay phắt người lại hỏi:

- Mưu kế chi vậy hiền tẩu?

Bích Nữ nói:

- Hắc Vân Long là tên háo sắc, ta có thể bẫy được nó.

Lam Y tươi hẳn nét mặt:

- A! Phải chăng tẩu tẩu định mượn một giai nhân nào đó, cho nàng trang sức thiệt đẹp ra vào giữa nơi công công như khách sạn, tửu lầu chẳng hạn. Hắc Vân Long tất qua lại những nơi ấy, cần câu... lao đầu vào lưới... Phải chăng?

Bích Nữ mỉm cười:

- Cô muội tưởng tượng rất đúng. Ta phải dàn cảnh làm sao cho giai nhân là người ở xa đến Bình Dương trọ ở đại tửu lầu đi lại phố xá mua bán, phô trương. Luôn năm bảy ngày như vậy mà không xảy ra chuyện gì thì chắc Hắc Vân Long đại đạo đào tẩu rồi.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Mưu kế hay, nhưng kiếm đâu ra vị giai nhân bây giờ?

Bích Nữ đáp:

- Thiếu gì người trong đám ca vũ nữ tửu quán trà lầu.

- Hắc Vân Long cướp được tiền của tiêu dùng lại háo sắc tất có ra vào nơi kỹ viện ca lầu, lỡ nó nhận ra giai nhân giả thì khi nào chịu cần câu?

Lam Y nói:

- Hiền huynh luận thế cũng phải nhưng không chắc. Hắc Vân Long đi lại các nơi kỹ viện. Hai vị giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu hôm qua có nói đã điều tra trong khu vực ấy, nhưng không thấy ai đáng nghi ngờ cả. Việc tìm người đẹp hiền huynh cứ việc nói chuyện thẳng với Thẩm huyện quan. Họ Thẩm sẽ lo dàn xếp chu đáo, bọn ta chỉ có việc đóng vai ngư phủ mà thôi.

Tam hiệp đang bàn định thì Vương Bình cưỡi ngựa trở về, lên thẳng sảnh đường.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Quản trang đi đâu về thế?

Vương Bình đáp:

- Vào quãng giờ Mùi, có người bên nhà họ Cầm đến trang trại mời ba vị qua nhà có việc cần kíp. Chờ mãi không thấy về, tôi liền đến đó xem việc gì và trả lời là ba vị chưa về luôn thể.

Lam Y ngạc nhiên:

- Nhà họ Cầm nào? Phải chăng nhà chồng Trần Mỹ Phượng bên Kỳ Đức lộ?

- Dạ, chính Cầm nương tử.

- Vậy quản trang đã gặp vợ chồng họ Cầm chưa?

- Dạ, gặp rồi. Câu chuyện không có gì đáng lo cả nhưng vì các vụ huyết án trước đây nên mọi người nhà họ Cầm đều sợ hãi, nghĩ tới chuyện cầu cứu bên trang trại nhà.

Bích Nữ hỏi Vương Bình:

- Chắc Trần thơ thơ bị kẻ nào dòm ngó nên giật mình lo sợ chứ gì?

- Quả có vậy. Nguyên hồi quá Ngọ, Cầm nương tử đang giúp Cầm mẫu bán hàng thì có một người đi qua lộ nhìn chằm chặp. Nương tử vội vào nhà trong tránh cặp mắt tò mò, nhưng kẻ kia bỏ đi ngay. Sau đó, Cầm mẫu ngồi quầy hàng thấy người ấy trở lại vào tiệm hỏi mua hàng và lăm lét nhìn vào nhà trong, có ý tìm kiếm Cầm nương tử. Thấy người ấy có vẻ trâng tráo tò mò, nhà họ Cầm phát sợ nên sai người cầu cứu ba vị.

Chu Đức Kiệt bảo Lam Y:

- Họ Cầm lo sợ là phải, chúng ta liệu giúp sức mới được.

- May ra nhờ nhan sắc của Trần Mỹ Phượng chúng ta khỏi lo" mỹ nhân kế" một công đôi việc.

Suy nghĩ giây lát, Lam Y nói:

- Bây giờ còn sớm quá, anh em ta cơm nước xong, tối mịt hãy ra Kỳ Đức lộ cũng vừa. Chẳng cần phải báo trước, cho Cầm gia biết nữa.

Họ Cầm là một đại thương gia tại Bình Dương thành, buôn to bán lớn đã mấy đời tại huyện, mọi người đều biết tiếng. Chủ nhân là Cầm Bàng Vỹ năm ấy đã ngoại lục tuần. Vợ là Triệu thị. Hai vợ chồng cùng hiền đức, hiếm hoi chỉ sanh được một cậu con trai là Cầm Bách Hy, Bàng Vỹ cưới con gái của bạn đồng nghiệp họ Trần cho Bách Hy. Hai họ thông gia này cùng quen thân với Chu gia trang. Bởi vậy, sau khi bị kẻ lạ mặt dòm ngó, vợ chồng Bách Hy vội cho người nhà đến tìm anh em Chu gia nhờ che chở hộ.

Lão quản trang Vương Bình ra về, gia đình họ Cầm đã mừng rỡ, yên trí thế nào Tam hiệp cũng đến ngay chẳng dè trời tối mịt, nên ai nấy đều phập phồng lo sợ. Cầm Bàng Vỹ bắt tất cả người nhà đem ấy phải tụ tập ở khách phòng cùng vợ chồng Bách Hy, phòng bị lỡ kẻ lạ mặt mà Cầm gia nghi là tên đại đạo sát nhân có lần tới thấy đông người không dám giở thủ đoạn tàn ác.

Bách Hy nói với cha:

- Hay là phái gia nhân lên huyện nha trình báo? Chẳng lẽ chờ bên Chu gia trang mãi sao? Lỡ trang chủ và Chu tiểu thư đêm nay không về nhà thì làm thế nào?

Cầm lão lắc đầu:

- Báo huyện bây giờ cũng trễ rồi. Hồi chiều Vương quản trang nhất quyết là Tam hiệp đi dâng hương Bình Sơn Tự thế nào cũng trở về mà. Gắng chờ xem sao. Cùng lắm là đêm nay cùng thức, nếu kẻ lạ mặt tới là sẽ tri hô lên, nó thấy đông người không dám giở trò gì? Con nên nhớ rằng các gia đình bị nạn lúc lâm nạn đều ngủ say cả. Trái lại, toàn thể nhà ta đều thức và quây quần cả lại một chỗ, kẻ lạ có đến cũng chẳng dám vào e bị nhận diện.

Trần Mỹ Phượng trạc hai mươi bốn tuổi, tuy đã hai lần sanh nở, nhưng nàng nõn nà phây phây, vóc dáng đều đặn, thanh sắc vẹn tuyền. Nàng đẹp thiệt, đẹp hiền hậu.

Từ ngày kết bạn lứa đôi với Bách Hy, đi đâu nàng cũng đi cùng chồng, không hề xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Ấy thế mà hôm nay, kẻ lạ mặt vào đó đã để ý đến bông hoa hữu chủ trong lúc nàng giúp mẹ chồng ngoài mặt hàng.

Gớm khiếp! Cặp mắt điều hâu sáng quắc của kẻ kia trở trở nhìn như muốn nuốt chửng nàng ngay! Cho đến lúc này, ngồi giữa mọi người thân thuộc trong căn phòng lớn

đèn thấp sáng trưng. Trần Mỹ Phượng vẫn chưa quên được cặp mắt cú vọ ấy. Nghĩ mà kinh!

Bất giác nàng nhắm nghiền mắt, rùng mình. Cầm Bách Hy lo lắng âu yếm hỏi vợ:

- Hiền thê sao thế? Lạnh phải không?

Trần Mỹ Phượng lắc đầu nàng nói nhỏ bên tai chồng:

- Cặp mắt sắc như dao của tên đứng nhìn ban chiều, khiếp quá! Thiếp cảm như nó đang núp đâu đây nhòm ngó.

Bách Hy an ủi:

- Sợ quá nên nghĩ như vậy thôi. Hiền thê cố ngủ đi. Mọi người thức đủ rồi.

Nể chồng Trần Mỹ Phượng ngả đầu xuống gối bên hai đứa nhỏ phương phi đang ngon giấc. Chúng ngây thơ xinh xắn đáng yêu tột.

Mỹ Phượng nhắm mắt cho chồng thân mến yên tâm. Nàng nghĩ liên miên đến công nọ việc kia, cố quên cặp mắt điều hâu lúc ban chiều. Quái lạ! Sao giờ này mà Lam Y không tới! Xưa nay cô bạn thân mến ấy có trì trễ bao giờ đâu? Quen nhau hồi cả hai còn thơ ấu, lớn lên Lam Y theo con đường võ nghiệp, khổ luyện công phu trở thành một vị cân nhắc anh hùng danh tiếng lẫy lừng. Còn nàng, Mỹ Phượng thì lấy chồng sống cuộc đời gia đình êm ái dưới mái nhà ấm cúng, giữa mối tình nồng nàn đậm thắm của chồng và hai con yêu quý.

Bỗng mấy con chó thả rong ngoài sân sau sủa ran. Trong phòng khách, ai nấy đều giật mình ngồi phắt dậy lo lắng nhìn nhau. Cầm ông bỏ cuốn sách đang đọc dở xuống bên chân cây đèn pha lê, chỉnh lại cặp mắt kính, lắng tai nghe ngóng. Bên ngoài, chó vẫn sủa liên hồi nghe nóng cả ruột. Cầm ông và Bách Hy đứng dậy toan bảo gia nhân ra xem sự gì, thì có tiếng chân người đi sầm sập phía ngoài khiến ai nấy lo sợ thêm.

Nhưng Ông Cầm đã nói nhỏ:

- Đừng có sợ! Gian đạo gì mà đi mạnh thế này? Người nào đó thôi.

Bách Hy nói:

- Cửa đóng kín hết, người lạ nào vào nổi đâu nếu không là tên

Nhưng chàng bỗng bỏ dở câu nói, tươi hân nét mặt:

- Tiếng chân nhiều người đi. Hay là Tam hiệp bên Chu gia trang?

Cùng lúc ấy, tiếng chân đã đến trước cửa và người bên ngoài gõ mạnh vào cánh cửa khép chặt.

Mọi người trong phòng còn ngẩn ngại chưa dám lên tiếng, thì bên ngoài một giọng nói êm dịu ấm áp vang lên:

- Thắp đèn sáng choang mà đi ngủ sớm thế này? Có ai trong phòng không?

Cùng một lúc toàn thể gia họ Cầm nhận ra tiếng Lam Y Nữ Hiệp. Ai nấy đều vui mừng vùng cả dậy. Sự tin tưởng đã trở lại trên các khuôn mặt.

Cầm Bách Hy vội vàng mở cửa. Tam hiệp võ trang đứng sừng sững ngay phía ngoài, trước cửa. Lam Y đứng giữa, Đức Kiệt Bích Nữ đứng sát hai bên. Trần Mỹ Phượng sung sướng chạy ra ôm chầm lấy Lam Y gục đầu vào vai bạn khóc nức nở. Lam Y vuốt tóc bạn:

- Thế nào tôi chả đến, việc gì mà lo lắng?

Trần Mỹ Phượng chùi nước mắt:

- Tiểu muội biết thơ thơ thế nào cũng đến, nhưng việc lo rầu phải lo. Tiểu muội khóc đây là vì thấy thơ thơ oai dũng uy nghiêm đáng kính quá, còn tiểu muội thì hèn yếu tựa bèo dạt hoa trôi.

Nhác nhìn cảnh trong khách phòng, Lam Y tiến lên mấy bước thi lễ cùng Cầm ông và Bách Hy. Nàng nói:

- Nhị vị nên giải tán mọi người đâu về đấy và đừng lo. Phải tự nhiên mới mong bắt được tên gian tặc đạo.

Cầm ông khấn khoản:

- Xin ba vị chú tâm giải quyết cho vụ này, chúng tôi rất đổi lo sợ.

Lam Y mỉm cười niềm nở:

- Xin tiên sanh yên tâm. Việc này cũng như việc nhà chúng tôi. Tôi cần hỏi Mỹ Phượng vài điều.

Cầm ông bảo mọi người giải tán và để mặc vợ chồng Trần Mỹ Phượng hỏi chuyện Tam hiệp. Cầm bà là Triệu thị sai gia nhân pha trà mời khách, Trần Mỹ Phượng bảo nữ hầu coi hai con để càn rảnh tay hầu tiếp Tam hiệp. Lam Y hỏi:

- Hình dáng tên dòm ngó hồi chiều thế nào?

Mỹ Phượng im lặng giây lát, cố nhớ lại rõ ràng hình dáng kẻ lạ mặt:

- Nó dong dỏng cao nhưng khỏe mạnh, nước da bình bịch, cặp mắt đặc biệt quá chừng. Cặp mắt nó vàng khè như đồng thau, sắc bén, ác hiểm, lạ lùng. Nó nhìn trừng

trừng, tiểu muội kinh sợ quá. Mắt nó có sức thâm hút khiến người ta hoàn toàn run rẩy, bàng hoàng, nét mặt lạnh như thép của nó thiết tương đương với đôi mắt điều hâu ấy.

Cầm mẫu ngồi gần đấy cũng nói theo con dâu:

- Chu tiểu thư ạ, lúc tên lạ mặt ấy thấy Mỹ Phượng bỏ cửa tiệm vào nhà trong, một lát sau nó bước vào tiệm, lảo liềm dòm ngó khiến tôi rụng rời đổ hết, hồn bất phụ thể. Có lẽ chính nó là tên sát nhân can phạm của các vụ huyết án tại Bình Dương.

Lam Y nói:

- Nghi ngờ không chuẩn đích, chưa dám nói chắc. Biết đâu nó chỉ là một tên hảo sắc qua đường thấy Mỹ Phượng nhan sắc ngổ ngáo trên cột! Dù sao ta cũng nên phòng bị! Đêm nay tôi ở đây với Mỹ Phượng phòng vệ. Còn phòng trên lầu nên tạm nhường cho gia huynh, gia tẩu mới có thể phòng ngừa được cả trên lẫn dưới.

- Dạ, ba vị tùy nghi sắp đặt miễn là bảo vệ an ninh. Bắt được gian đạo, không những giúp cho nhà Cầm chúng tôi, mà toàn dân Bình Dương này ơn chứ.

Chu Đức Kiệt và Bích Nữ sửa soạn lên lầu. Trước khi ra khỏi phòng. Trước khi ra khỏi phòng khách, Đức Kiệt nói:

- Bá mẫu an tâm, tôi dám chắc rằng đêm nay không xảy ra sự việc gì. Bọn gian đạo ít nhất phải dò xét chắc chắn mới dám hành động. Chúng không hấp tấp đâu.

Một đêm qua an tĩnh. Sáng hôm sau, dùng điểm tâm ở nhà họ Cầm xong, trước khi ra về, Lam Y dặn Cầm ông, Cầm bà và vợ chồng Bách Hy:

- Nội ngày hôm nay, quý vị cứ ra vào cửa tiệm buôn bán tự nhiên như ngày thường. Nếu tên kia có đến dòm ngó nữa, Trần Mỹ Phượng cũng thản nhiên đừng tránh. Được như vậy nó mới bạo dạn chờ đêm tối hành động. Chúng tôi lưu ý vụ này, đừng báo huyện quan nhé.

Chu Đức Kiệt bảo Lam Y, Bích Nữ:

- Ngu huynh tính thế này có lẽ hay hơn. Hiền muội và hiền thê ở lại đây với Cầm thơ thơ. Trong trường hợp tên kia trở lại, hai người nhận xét tình huống chắc chắn hơn.

Hai nàng cùng tán thành, Đức Kiệt về trang trại một mình.

Hôm ấy vào quãng giờ Tý, Cầm mẫu và Trần Mỹ Phượng đang ngồi quây hàng thì người có cặp mắt đồng thau nọ đi qua. Trái với hôm trước, y không trâng tráo dòm ngó nữa, nhưng rẽ vào tửu quán nhỏ đối diện với cửa tiệm Cầm gia uống nước.

Cầm mẫu vội bảo Trần Mỹ Phượng:

- Con ráng ngồi đây, mẹ vào báo cho chị em Chu tiểu thư hay.

Lam Y và Bích Nữ vận thường phục ngày thường tựa thể người nhà đứng đỉnh ra mặt hàng đứng bên quầy tự nhiên nói chuyện cùng Mỹ Phượng.

Mỹ Phượng nói:

- Nó ở tửu quán bên kia đường, ngồi ở thềm góc tường kia kìa.

Lam Y, Bích Nữ thần nhiên, thực ra hai nàng nhận xét rõ ràng tên họ đang chăm chú nhìn ba người đẹp bên tiệm Cầm gia.

Bích Nữ mỉm cười bảo Lam Y:

- Nực cười thay, chúng ta bàn định tìm giai nhân thi hành mỹ nhân kế, thì hiện nay ta đang đóng vai giai nhân ấy đó.

Lam Y nói:

- Cặp mắt và nét mặt nó thế kia thảo nào Mỹ Phượng phát hoảng là phải. Nếu đúng nó là tên can phạm các vụ huyết án trước, thì quả là nó coi trời bằng vung.

- Tại một huyện lớn như Bình Dương thành này mà nhân viên trên huyện luôn trong nhiều tháng đành bó tay không khám phá ra vụ huyết án nào cả, làm chi nó chẳng khinh thường.

- Nó trang phục đen tuyền kia có lẽ hợp với tước hiệu Hắc Vân Long. Tiếc quá, nếu có Chu huynh ở đây thì xem nó đi đâu.

Mỹ Phượng nói:

- Để tiểu muội bảo Cầm lang thử theo xem, được không?

Lam Y gật đầu:

- Được lắm, nhưng hiền muội dặn Bách Hy phải cẩn thận nhé. Đi ra lối sau cho nó không để ý. Tên này có vẻ tinh quái lắm.

Mỹ Phượng đứng đỉnh vào nhà trong bảo chồng, Lam Y ngồi thế vào quầy hàng.

Bích Nữ bảo Lam Y:

- Chúng ta hành động sơ hở một chút.

- Sơ hở sao, hử tẩu tẩu?

- Hầu khắp thành Bình Dương đều biết mặt cô muội, lỡ tên mất thau kia dò hỏi mọi người trong tửu quán thì sao? Nó nghe danh Chu gia thì chắc chắn không dám tới nữa?

- Hiền tẩu đừng lo. Trừ hôm rồi, tiểu muội không qua lại khu phố này bao giờ cả, kể từ ngày Mỹ Phượng sánh duyên cùng Bách Hy. Mấy năm sau này, hiền muội đầy đà hơn trước nhiều, không chắc nhân viên bên quán đã nhận ra. Vả lại người Bình Dương quen nhìn tiểu muội võ phục, nay vận xiêm y, tóc búi khác, xuề xòa lướt thướt hoàn trang phụ nữ thế này càng khó nhận ra.

Lát sau, Mỹ Phượng trở ra quầy hàng. Bên tủ quán, tên “điều nhơn” ngồi nán lại lát nữa rồi trả tiền hàng ra đi. Cầm Bách Hy lảng vảng quanh đó đi theo.

Mỹ Phượng nhìn Lam Y, Bích Nữ mà rằng:

- Tội nghiệp! Cầm lang lo lắng đấy, xưa nay bản tánh hiền lành nhút nhát, nay phải theo gót một tên hung ác kia. Cầm lang chẳng khỏi thấp thỏm kinh sợ.

Lam Y cười

- Chà! Ban ngày ban mặt nó đâu dám hành hung! Nhất là lúc này còn đang toan tính đến “mỹ nhân” nó không còn tâm địa nào gây chuyện để bị mọi người chú ý tới nữa đâu. Hiền muội an tâm.

Mỹ Phượng gọi người nhà ra coi hàng, đoạn ba nàng cùng vào nhà trong. Sang cuối giờ Mùi, Cầm Bách Hy chưa về.

Mỹ Phượng lo lắng nói với Lam Y:

- Chết thật, giờ này mà Cầm lang chưa về. Nếu xảy ra chuyện bất tường thì song thân và tiểu muội chết mất thôi.

Giữa lúc ấy, Cầm Bách Hy từ ngoài đi vào. Lam Y vỗ vai Mỹ Phượng:

- Lịnh lang quân về kia rồi. Mừng nhé!

Quay sang phía họ Cầm, nàng hỏi:

- Cầm đại ca đi đâu bây giờ mới về khiến “phu nhân” ốm vì lo sợ đây nè.

Bách Hy rót ly nước trà uống cạn:

- Gớm, theo nó có dễ dàng đâu! Vừa đi, nó vừa ngoảnh nhìn lại phía sau luôn luôn khiến tôi phải đi xa ở lề đường bên kia, e nó nhận diện gây sự chẳng. Nó lang thang qua xóm chợ, gặp hai tên quen thuộc mà tôi không nhận được mặt, sau đó cả ba tên cùng qua khu tả đến Quảng Điều lộ rẽ vào căn nhà ở giữa phố đóng kín cửa không ra nữa. Tôi vào tiệm nước chờ hồi lâu không thấy gì nên đành ra về.

- Thế là khá lắm rồi. Cầm thơ thơ cứ bảo đại ca hiền lành nhút nhát mãi đi. Biết được nơi tên “điều nhơn” ấy qua lại, ta có thể theo dõi được.

Lam Y hỏi Bách Hy:

- Có dễ nhận ra căn nhà đó không
- Có, nhà lầu xây gạch khá rộng. Trước cửa có trụ đá dùng để cột ngựa, trông kể sang bên kia lộ là tửu quán Lý Gia có treo biển hàng ngay giữa cửa.

Lam Y nói:

- Được lắm. Giờ đây chị em tôi xin kiếu về trang. Đêm nay quý vị cứ như thường, chúng tôi sẽ canh chừng quanh đây. Đừng lo sợ vô ích nhé!

Nói đoạn, Lam Y Bích Nữ lên lầu thay võ phục ra về bằng lối sau nhà.

Nói về Chu Đức Kiệt hôm ấy ở nhà, gần giờ Ngọ thì trang đính vào báo có Thẩm huyện quan đến thăm. Đức Kiệt khoác áo dài ra tận cổng trang đón tiếp.

Thẩm Ngọc Thụ vận bào xanh thường phục một mình đi kiệu đến. Họ Thẩm nói:

- Xin lỗi trang chủ, tôi đến bất ngờ làm phiền, nhưng có việc tôi cần tham khảo ý kiến!

Chu Đức Kiệt tươi cười:

- Đại công cứ tự nhiên, mời người lên sảnh đường!

Chia ngôi chủ khách, xong một tuần trà, Chu Đức Kiệt hỏi:

- Đại công có chuyện chi cần vậy?
- Lạ lắm trang chủ ạ! Sáng nay có công văn trên Tế Nam phủ tới. Trong bọc công thư, Tuần phủ có kèm theo một phong thư của Giản giáo đầu phu nhân gửi về Bình Dương thăm chồng, nhưng cách đây sáu tháng khi Giản Tử Thôi cầm lệnh thuyền chuyển từ trên phủ về Bình Dương, tôi có hỏi thăm đến gia đình thì y trả lời là vợ y mất được hơn một năm rồi không có con cái, y buồn nên tự ý xin thuyền chuyển, nên Tuần phủ Tế Nam chỉ định y xuống Bình Dương với chức Đại giáo đầu.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Trong công văn thuyền chuyển có ghi rõ chức Đại giáo đầu không?
- Có ghi rõ ràng. Bây giờ bỗng nhiên nhận được thư của Giản phu nhân gửi theo công văn, tôi mới lấy làm lạ, và muốn tham khảo ý kiến của trang chủ.

Chu Đức Kiệt nói:

- Chẳng mấy khi được tiếp Đại công tại tể trang, giờ này chắc Người chưa dùng bữa, vậy cho phép tôi đãi rượu rồi cùng bàn luận sau.

Thẩm Ngọc Thụ vốn rất thân tình với Chu gia nên nhận lời ngay. Chu Đức Kiệt bèn sai trang đình bày rượu khoản đãi thân quan.

Rượu được một tuần, chàng nói:

- Từ hôm về huyện nhà tôi có ý dò hỏi và nhận xét thấy thái độ của Giản Tử Thôi có vẻ kỳ dị, nhưng tôi không tiện nói ra. Bản lãnh y khá lắm phải không?

Thẩm Ngọc Thụ gật đầu:

- Trong khi luyện tập quan quân, Giản Tử Thôi đã nhiều phen trở tài võ nghệ nhất là thuật phi thiềm tẩu bích. Không những tôi nhận xét quả y rất cao cường, mà cả hai cựu giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu cũng đồng quan điểm. Hiềm một nỗi, riêng đối với hai bạn đồng nghiệp Tiêu, Vân. Tử Thôi có vẻ đố kỵ khó hiểu. Quan sát nhiều lần, tôi thấy có lúc y ác cảm kiêu ngạo với Tiêu, Vân hoặc y sợ sệt họ thế nào ấy. Hai trạng thái cũng mập mờ khó hiểu.

Chu Đức Kiệt suy nghĩ giây lát:

- Giản Tử Thôi võ nghệ cao cường hơn hai giáo đầu Tiêu, Vân lại ở cấp trên cần chi phải ác cảm, kiêu ngạo với hai người ở cấp dưới cũng như không cần phải sợ sệt họ. Đại công nhận xét lầm chăng?

- Không lầm đâu. Luôn từ ngày Giản Tử Thôi về Bình Dương tôi nhận thấy rõ rệt như vậy. Huyện nha rất rộng rãi như trang chủ đã biết, nha biện đều có nhà ở trong Nha. Trái lại Giản Tử Thôi từ chối mượn nhà ở ngoài và không hề giao du với ai hết.

Chu Đức Kiệt mỉm cười:

- Cũng có người không ưa giao dịch hoặc không quảng giao, đó là lẽ thường chẳng nên chú ý. Đại công có đem theo phong thư của Giản phu nhân không?

Thẩm Ngọc Thụ rút ở ngực áo ra tờ công văn kèm theo một phong thư đưa cho họ Chu. Đức Kiệt đọc công văn thấy yêu cầu đại khái Huyện sở tại can thiệp để giáo đầu Giản Tử Thôi gửi tin tức về gia đình vợ con hiện còn ở cả Tế Nam phủ, và yêu cầu trao phong thư của vợ họ Giản gửi cho chồng. Còn phong thư thì ngoài đề mấy chữ tên Giản Tử Thôi, địa chỉ Huyện nha Bình Dương... Nét bút nguệch ngoạc đặc biệt phụ nữ.

Thẩm Ngọc Thụ nói:

- Trang chủ có thể mở bì đọc thư xem thế nào?

- Bóc bì sao được, đại công còn phải trao thư này cho Giản Tử Thôi mà.

- Tôi không trao vì y đã nói là vô gia đình. Vụ này cần được điều tra, bởi vậy cần phải mở vì mới có thể hiểu lời lẽ trong thư thế nào. Trang chủ hãy đọc đi và cho tôi biết ý kiến.

Đức Kiệt bóc thư ra đọc xong, trao lại cho Huyện quan xem.

Thẩm Ngọc Thụ nói:

- Lời lẽ rất ôn hòa tuy có trách họ Giản không cho vợ con biết âm tín từ ngày chuyển về Bình Dương. Cuối thư ký Liễu Thệ Hà. Trang chủ nghĩ thế nào?

Chu Đức Kiệt nghiêm giọng:

- Việc này can hệ lắm. Chắc có nhiều uẩn khúc chi đây. Tôi muốn biết đại công có trao cho Giản Tử Thôi nhiệm vụ điều tra các vụ huyết án xảy ra liên tiếp huyện nhà mấy tháng nay không?

- Có chứ! Giản Tử Thôi là đại giáo đầu, bản lãnh được liệt vào hàng đệ nhất Huyện nha, hoàn toàn thích hợp với các cuộc điều tra.

- Y hành động hợp tác với Tiêu Hán, Vân Bưu?

- Không. Y yêu cầu tôi để y hành động riêng. Tiêu Hán, Vân Bưu hoạt động theo đường lối của họ. Mới đầu tôi tin rằng Giản Tử Thôi quen tự hành động vả lại thấy y không ưa hai bạn đồng nghiệp thì sự hợp nhất bộ ba ấy trong một công tác chỉ có hại chứ không có lợi.

- Giản Tử Thôi có thâm hoạch được chi tiết gì khả dĩ có lợi cho việc điều tra không?

Thẩm Ngọc Thụ tắc lưỡi lắc đầu:

- Chưa tìm ra tia sáng nào cả. Tiêu Hán, Vân Bưu cũng không hơn gì Giản Tử Thôi. Trong khi ấy, các huyết án khác xảy ra liên tiếp, và trên phủ luôn luôn giục giã tôi phúc trình. Chính Tế Nam phủ cũng lấy làm lạ rằng với Giản Tử Thôi mà các cuộc điều tra, do thám không đem lại kết quả khả quan. Nếu tình trạng này kéo dài, cuối tháng tôi sẽ xin Tế Nam phủ phái người khác về Bình Dương tra xét.

- Lại nhĩ không tìm ra một kẻ đáng nghi nào cả?

Thẩm Ngọc Thụ thở dài:

- Hoàn toàn không. Tôi hỏi thì Giản Tử Thôi nói rằng y chắc chắn can phạm là một tên độc cước đại đạo hoạt động một mình. Tên đại đạo đó cũng không hẳn tại Bình Dương cho nên cuộc điều tra rất khó khăn. Bởi vậy tôi phái hai giáo đầu Tiêu Vân dò la trong nhiều vùng lân cận suốt bao lâu nay mà cũng vô hiệu quả. Chẳng lẽ can phạm là

một kẻ vô hình ư? Tôi mất ăn mất ngủ vì mấy vụ án quan trọng này. Trang chủ có thể giúp tôi được không? Hoặc giả trang chủ có muốn gặp Giản Tử Thôi không?

Chu Đức Kiệt lắc đầu:

- Anh em tôi đang theo dõi một việc. Nếu vụ đó hình thành, có lẽ sẽ điều tra ra manh mối các vụ cũ. Không cần phải gặp họ Giản. Thâu lượm được chi tiết nào lạ, tôi sẽ mật báo đại công hay. Về vụ bức thư của Giản phu nhân, đại công hãy tạm xếp lại đó, sẽ tra cứu sau.

Thẩm Ngọc Thụ nói mấy lời cảm ơn, tan tiệc từ tạ về huyện nha.

Họ Thẩm đi khỏi. Chu Đức Kiệt đang thơ thẩn trong đại sảnh suy tính thì Lam Y, Bích Nữ về tới nơi. Chàng vội hỏi:

- Thế nào, tên điêu nhòn có trở lại Kỳ Đức lộ nhòm ngó mỹ nhân không?

Lam Y dòn dãi:

- Không những y trở lại mà còn chăm chú dòm ngó cả “ba mỹ nhân” nữa đó. Tên ấy quả có trình độ thẩm mỹ cao thủ.

Đức Kiệt không hiểu:

- Nghĩa là thế nào? Hiền muội giỡn hoài?

Lam Y chỉ Bích Nữ và chỉ vào ngực nàng:

- Đệ nhị và đệ tam mỹ nhân đây, hiền huynh cứ hỏi tẩu tẩu sẽ rõ?

Bích Nữ bèn đem việc kẻ lạ trở lại Kỳ Đức lộ và việc nhờ Cầm Bách Hy theo dò tên đó sang đến tả khu cho Đức Kiệt nghe.

Chàng mừng rỡ mà rằng:

- Nếu vậy, hai người được việc lắm rồi. Biết được nơi trú ngụ của tên “điao nhòn” là tiến được một bước dài. Ngươi huynh bảo hai người ở lại nhà họ Cầm cũng hữu ích lắm.

Bích Nữ nói:

- Chẳng như Chu lang về nhà ngủ một mạch đến bây giờ mới dậy phải không?

Chu Đức Kiệt ừ hử:

- Hừ! Ngủ mới dậy! Nói nghe được quá! Hiền thê tưởng ta ngủ thiệt đó chẳng?

Lam Y nhìn anh:

- Bộ không ngủ còn có việc chi khác. Giỡn hoài!

Đức Kiệt bí mật:

- Ồ. Tin là ngu huynh ngủ thì thôi là không nói chuyện nữa.
- Nếu vậy, có chuyện gì nói cho chị em tiểu muội nghe đi!

Chu Đức Kiệt lắc đầu:

- Ngủ thì còn nói chuyện gì nữa mà đòi nghe?

Giữa lúc ấy, Vương Bình từ nhà dưới đi lên. Lão quản trang nghe ba người gạn hỏi nhau liền nói rằng:

- Nhị vị không phải gạn hỏi đại lang nữa. Hôm nay, Thẩm huyện quan đến thăm dùng bữa trưa vừa về xong đó. Chắc chuyện quan trọng.

Lam Y cười vang:

- Có thể chứ! Chu huynh giấu sao được. Nói cho nghe đi, đừng để Lam Y này phải "buộc lòng" điều tra.

Chu Đức Kiệt chỉ hai hành kỷ ở hai bên chỗ chàng đang ngồi:

- Nếu vậy mời nhị vị Nữ hiệp chịu khó ngồi xuống đây, Chu mỗ xin cung khai.

Nghe xong câu chuyện Thẩm Ngọc Thụ đến thăm gia trang. Lam Y đập hai tay vào nhau nghiêm nghị cất lời:

- Chưa biết chừng đây là một vụ Thiềm Thừ Thoát Xác đáng chú ý.

Đức Kiệt hỏi Lam Y:

- Đêm nay hiền muội định hành động thế nào?
- Huynh tẩu coi chừng tại nhà họ Cầm, còn tiểu muội sang Quảng Điều lộ bên tả khu xem thế nào.
- Hiền muội biết phố này chăng?

Lão quản trang Vương Bình nói:

- Tôi biết con đường ấy và tình nguyện dẫn đường. Nếu Chu tiểu thư e tôi chậm chạp thì tôi họa một bốn sơ đồ để nhận lắm.

Lam Y ứng thuận:

- Đã vậy thì quản trang họa bản sơ đồ cho tôi theo có lẽ tiện hơn.

Tức thì, Vương Bình lấy nghiên bút, trải giấy ra mặt án phác họa lối đi cho Lam Y coi. Nàng nhập tâm nhớ hết.

Tối hôm ấy, Tam hiệp ra khỏi trang tối khu thương mại liền phi thân lên mái nhà chuyển tới Kỳ Đức lộ.

Lam Y chỉ một cây lớn gần nhà Cầm gia bảo Đức Kiệt Bích Nữ:

- Có chỗ núp tốt kia rồi. Huynh tẩu ẩn mình trong lá có thể quan sát được toàn diện khu này. Tiểu muội sang tả khu đây.

Bích Nữ nói:

- Tôi muốn cùng đi với cô muội quá, một mình Chu lang canh chừng thừa đủ sức rồi. Đại đạo có đến đây thì chỉ đi một mình, nhưng trong căn nhà bên Quảng Điều lộ biết đâu chúng không nhiều người?

Đức Kiệt cũng bảo Lam Y:

- Bích Nữ đi cùng hiền muội hợp lý hơn.

Lam Y cầm tay chị dâu:

- Nếu chúng ta cùng sang tả khu thì mặc Chu huynh đơn thân ở đây vậy! Nào đi...

Dứt lời, nàng phóng mình chạy trước dẫn đường, Bích Nữ theo liền phía sau. Ra khỏi hữu khu, Lam Y tìm đến Quảng Điều lộ rất dễ dàng. Hai nàng lanh lẹ, êm ả như hai con vượn chuyển qua các nóc nhà lầu vào giữa phố. Bích Nữ chỉ tay sang dãy nhà bên hữu, nói nhỏ:

- Lý gia quán kia rồi.

Lam Y ngừng bước nhìn bao quát nhận xét. Nàng vẫy tay ra hiệu cho Bích Nữ cùng nhảy xuống đường, rồi phi thân lên nóc dãy nhà phía hữu. Hai nàng nằm áp mình ngay trên mái tửu quán Lý gia nhìn sang căn nhà rộng rãi có trụ đá trước cửa. Mái Lý gia quán thấp hơn nóc căn nhà ấy thành thử khó quan sát toàn diện. Lam Y Bích Nữ bèn đổi chỗ chuyển lên một nhà hai tầng lầu gần đấy, ngồi chênh vênh trên nóc nhận xét.

Trong toàn khu, nhà nào cũng đều im lìm ngon giấc. Đây đó, thỉnh thoảng còn ánh đèn le lói lọt qua kẽ cửa trông rất rõ ràng trong đêm tối! Căn nhà có trụ đá cũng vậy. Ánh đèn còn mờ mờ sau cánh cửa sổ lồng kính sơn xanh lè mé tường bên trên lầu. Lam Y ghé tai Bích Nữ:

- Trông lầu chắc còn có người, ta qua đó xem sao đi.

Bích Nữ đồng ý:

- Trống huyện chưa điểm canh ba nếu quả thật có gian đạo tất chúng chờ thật khuya mới hành động. Qua đi, ngồi đây nóng ruột lắm.

Hai nàng theo lối cũ xuống đường, phi thân lên nóc dẫy nhà bên tả chuyển thẳng đến mái nhà nọ, thuật khinh thân của hai người cùng cao siêu nên bước chân êm ả như chân mèo. Nằm rạp trên mái, Lam Y nhẹ tay từ từ rút ngói, Bích Nữ lom khom ngồi kế bên coi chừng...

Bỗng phía dưới có tiếng cửa mở nhẹ, Lam Y, Bích Nữ vội vàng vùng dậy chuyển ra xa các nóc nhà kế bên nằm rạp theo dốc mái ló đầu nhìn, thì vừa thấy một bóng đen từ phía sau căn nhà ấy phi thân lên nóc, tay cầm đao tuốt trần nhìn quanh.

Bóng đó đứng nguyên chỗ quan sát hồi lâu mới nhảy xuống.

Bích Nữ thì thào bảo Lam Y:

- Đúng là sào huyệt của bọn gian đạo rồi, không còn hồ nghi gì nữa.
- Ồ, tên này khá lắm. Rút ngói nhẹ thế mà nó nghe thấy. Cũng may chưa lọt ánh sáng, nếu không thì nó hiểu có người rình mò rồi.
- Tôi ngồi bên cô muội không nghe thấy gì vị tất tên vừa rồi đã nghe nổi. Chắc nó linh tính phi thân lên nóc nhà kiểm soát đó thôi. Nếu nghe thấy tiếng rút ngói tất nó phải chuyển qua các mái nhà khác tìm kiếm, lẽ nào chịu đứng nguyên tại chỗ.
- Hiền tẩu suy luận trúng lẽ, ta tiếp tục công việc kéo khuya rồi.

Hai nàng liền trở lại mái nhà ấy.

Lam Y hết sức thận trọng rút nốt viên ngói hở ra một khe nhỏ đủ nhìn.

Nàng ghé mắt nhìn xuống thấy căn lầu lát gạch bông khá rộng rãi, bài trí sơ sài. Chênh chênh ở phía trong, ba người ngồi quanh một bàn tròn, trên bàn bày ngọn đèn dầu lớn, bình trà và mấy chén tống.

Nàng ghéch đầu nhường chỗ cho Bích Nữ quan sát, nhưng Bích Nữ ra hiệu bảo nàng tiếp tục quan sát.

Lam Y nhận ra tên “Điêu nhơn” còn hai tên lạ mặt thì một trẻ một già. Cả ba cùng trang phục dạ hành đeo đoản đao to bản nơi sau lưng.

Tên “Điêu nhơn” đang nói dở dang, y nói đủ nghe nên câu chuyện không thoát nổi “Thiên lý nhĩ” của Lam Y Nữ Hiệp:

... Tôi mắc việc mấy mỹ nhân ở Kỳ Đức lộ nên nán lại mất mấy ngày. Nếu đêm nay thành tựu, thỏa mãn, mai ta sẽ đem tượng Lam Vân Ngọc về Ngao sơn cho nữ giáo chủ cũng chẳng trễ.

Người có tuổi nói:

- Chà! Tổng đại ca lãnh công tác đoạt “tượng” đạt ý rồi còn lưu luyện mãi đất Bình Dương làm chi? Đâu chẳng có mỹ nhân, lo gì khoản ấy? Hay là còn ham địa vị hiện tại?

Tên “Điêu nhơn” phản đối:

- Ham gì cái địa vị nhỏ nhen do chính tôi tạo ra này! Nữ giáo chủ đã cho thời hạn sáu tháng vừa đoạt tượng vừa gây cơ sở truyền giáo ở nơi đây, thì tôi cứ theo đúng như vậy. Mới quá kỳ hạn có mấy ngày, vội chi?

Người trẻ tuổi hỏi:

- Vụ tượng Lam Vân Ngọc đành là xong rồi, nhưng còn cơ sở truyền giáo không thành chỉ vì Tổng đại ca luyện mỹ nhân Bình Dương quá, sau này nói sao với Giáo chủ?

- Chà! Hai người mới đến đây ít lâu không hiểu là phải. Tưởng dễ truyền giáo, dễ lập cơ sở tại đất Bình Dương này lắm sao? Nơi đây tuy hai khu đã hợp nhất nhưng hai họ Chu, Lô vẫn còn nhiều ảnh hưởng. Chu, Lô là hai vị thần sống của dân Bình Dương. Tôi đã thử nói về giáo Bạch Liên tại mấy nơi, nhưng chẳng ai ưa cả, thì làm thế nào? Bởi vậy tôi dư thời giờ hành động theo ý riêng tôi, chẳng lẽ nhị vị tố cáo với Nữ giáo chủ sao?

Người già nói:

- Đâu có chuyện tố cáo, Tổng đại ca đã che chở bọn tôi nhiều lần, lẽ nào quên tình bằng hữu. Nhưng tôi muốn nói rằng Tổng đại ca chẳng nên kéo dài tình hình hiện tại, chẳng sớm thì chầy, một ngày kia sẽ lộ chân tướng. Lúc đi thêm khó cho tụi mình.

Tên họ Tổng cười lớn:

- Trời ơi! Đại ca khỏi lo việc đó. Đất Bình Dương có hai gia đình võ nghệ tuyệt luân thì đều đi vắng cả. Riêng trên huyện nha có được hai tên giáo đầu thì chẳng tên nào biết thuật phi hành, muốn hạ lúc nào cũng được dễ như trở bàn tay. Lo gì sa lưới chúng nó. Dù sao tôi đã nói rằng nhị vị mặc tôi thỏa mãn nốt đêm nay, rồi ta sẽ cùng bỏ nơi đây đem tượng về Ngao Sơn. Một đêm nay và một lần cuối này nữa thôi. Ngăn cản tôi làm gì?

Hai người già, trẻ nhìn nhau giây lát, đoạn người có tuổi nói:

- Được rồi. Đại ca đã nói vậy thì đêm nay thôi nhé! Nào ta đi kéo trể. Chúng tôi sẽ canh phòng như mọi bận. Yêu cầu Đại ca đừng kéo dài... cuộc vui để bọn tôi chờ ở ngoài trời khổ tâm lắm đó.

Tên họ Tổng phì cười:

- Được lắm. Tôi cần nói cho nhị vị biết rằng đúng lúc gặp ba mỹ nhân cùng tuyệt sắc thì thúc giục tôi bỏ Bình Dương ngay. Ác quá! Tôi muốn bắt một người đem về Ngao sơn chung sống.

Người già nói:

- Không sợ Nữ giáo chủ ghen sao?

- Hừ! Tôi hành động thì Đường Trại Nhi biết sao nổi mà ghen tuông! Nào đi!

Ba tên cùng đẩy ghế đứng lên. Lam Y ngồi phắt dậy kéo tay Bích Nữ chuyên ra xa ẩn nấp. Nàng e bọn gian đạo họ Tống phi thân lên nóc nhà chuyên đi nhưng không, chúng mở cửa trước ra đường.

Lam Y vội bảo Bích Nữ:

- Hiền tẩu theo chúng. Ba tên đại đạo này đến nhà họ Cầm đấy. Tiểu muội ở lại đây lục xét căn nhà này, và xem chúng còn đồng đảng nào nữa không.

- Có tên “Điều nhỡn” trong bọn chúng không?

- Có. Tên đó họ Tống. Hai tên kia một già trạc ngũ thập, một trẻ trạc dưới tam thập. Tẩu tẩu theo sang trợ chiến cho Chu huỳnh đi.

Bích Nữ chuyên trở lại nóc căn nhà của bọn gian đạo, nhìn xuống đường thì thấy ba tên nọ đã dùng phi hành thuật chạy xa xa phía trước. Nàng bèn tức tốc theo luôn. Chờ Bích Nữ đi khỏi. Lam Y nhìn qua kẽ ngói thấy trong lầu hoàn toàn vắng vẻ. Ngọn đèn dầu trên bàn, vãn nhỏ vẫn le lói sáng. Nghe ngóng giây lát, Lam Y nhẹ nhàng bước vào mái trong nháy xuống sân gạch nhẹ như chiếc lá rụng. Lầu nhà có hiên trong, Lam Y không do dự, phi thân lên hiên lần thấy có cửa ra vào ở phía tả. Nàng bước tới mở thử. Cửa không khóa nên cánh cửa hé ngay ra nhường lối cho Lam Y bước vào trong lầu. Nàng nghĩ thầm: “Bọn đại đạo này để ngỏ cửa trên lầu phòng lúc về bằng lối mái đây! Lầu ngăn ra làm ba phòng bằng ván vách. Căn có đèn mà bọn gian hạp hồi nãy ở ngoài cùng!.

Lam Y xét thấy không có gì đáng chú ý trong căn ấy bèn cầm đèn vào lục soát hai phòng trong. Thấy căn giữa có hai giường, nàng đoán là phòng ngủ của hai tên đồng đảng với tên họ Tống. Nhìn qua thấy ngoài thứ vật vãnh, mắc áo, gầm giường cũng trống không. Lam Y qua phòng ngoài trông thấy gọn ghẽ sạch sẽ hơn

Trên án thơ trong góc phòng, bày mấy cuốn sách, nghiên bút và một tập huê viên. Bên án thơ kê một chiếc tủ nhỏ, Lam Y mở ra xem thấy trong tủ chỉ có mấy thứ y phục. Nàng cúi nhìn xuống gầm giường thấy một chiếc rương cỡ lớn bằng gỗ tốt, đai sắt, khóa

ống bằng đồng. Lam Y với tay cầm cái quai kéo rương ra khỏi gầm giường. Xem xét qua loa, nàng cầm ống khóa vặn mạnh. Trước sức mạnh vô song của Nữ Hiệp chiếc khóa chốt lớn bằng ngón tay bật tung hẫng ra.

Lam Y vội mở nắp rương, bỏ mấy lần vừa giấy vừa vải dầy trên ra, thì chao ôi! Pho tượng quý tạc bằng cả thỏi ngọc Lam Vân xanh biếc vân xanh thắm đặt ngửa trong giữa rương, còn chung quanh toàn vàng bạc châu báu quý giá.

Nàng đẩy nắp rương lại như cũ nghĩ thầm:

- Hừ! Tên họ Tống này gây ra bao nhiêu tội ác, mới súc tích vợ vết được nhiều bảo vật như vậy, nhưng lưới trời dày lắm chạy đâu chẳng thoát.

Đẩy trả tạm chiếc rương vào gầm giường, Lam Y cầm đèn ra khỏi căn phòng ấy theo thang ở kế bên xuống nhà dưới. Tầng dưới cũng chia ra thành hai căn trong và ngoài rất rộng rãi, trần thiết tương đối khá hơn trên lầu rất nhiều. Lam Y thử mở cửa ra đường, nhưng khóa ngoài.

Nàng trở lên lầu đang định xuống sân xem xét phía sau nhà thì chợt có tiếng động trên mái nhà. Tức thì Lam Y vặn nhỏ ngọn đèn lại lẹ bước để trở ra lầu ngoài như cũ, đoạn ẩn mình vào trong căn phòng giữa, lắng tai nghe.

Tiếng động trên mái nhà tuy nhẹ nhưng rất rõ rệt trước cặp thông thiên nhĩ của Lam Y.

Nàng nín thở kiểm điểm tiếng chân nhảy từ mái nhà xuống sân trong, đoạn từ sân trong lên hiên lầu. Có một người thôi. Người đó có vẻ vội vàng, mở cửa đi thẳng ra lầu ngoài. Nấp trong phòng tối, Lam Y trông thấy rõ ràng người đó chính là tên đồng đảng thanh niên họ Tống. Y cầm đao thở hổn hển.

Từ lầu ngoài, tên nọ trở bước vào phòng giữa liệng thanh đao xuống giường không ngờ là có người núp ngay bên cửa.

Lam Y thừa dịp bước tới bắt lấy cổ tên nọ vặn téo ra phía sau lưng khiến tên ấy đau quá hét lên một tiếng.

Lam Y nói đủ nghe:

- Biết điều câm miệng kéo ta bẻ gãy tay.

Tên kia vội im lặng, ngoái đầu nhìn lại thì trong ánh sáng mờ mờ, y nhận ra người có bàn tay sắt đang vặn cánh tay y như vặn chiếc tỏi gà, là một thiếu nữ có nhan sắc nhưng nghiêm nghị lạ thường.

Lam Y bắt luôn tay nữa của tên ấy vặn ra sau lưng cầm chung vào một tay, còn tay kia nàng tháo đai lưng của y trói giật cánh khuỷu lại. Nàng với tay lấy một dây thắt lưng nữa treo trên mắc áo, kéo tên kia ra khỏi phòng đẩy y ngồi xuống ghế ở lầu ngoài rồi cột luôn hai chân y vào chân ghế.

Tên đó gườm gườm cầm hờn nhìn Lam Y. Nàng ghéch lên mé bàn tròn cười khẩy:

- Hai tên kia bị bắt hay táng mạng rồi phải không?

Tên nọ vẫn im lặng trừng mắt nhìn kẻ thù địch.

- Mi có nói không? Hay để ta moi lưỡi ra?

Tên nọ gần dần giọng:

- Ta không nói liệu mi làm chi nổi?

Lam Y lặng lẽ bước tới tát trái cho tên nọ một chiếc như trời giáng.

Tên nọ nổ đom đóm mắt đau quá vội nói:

- Xin cô nương tha tội, tôi xin nói. Hai người kia bị bắt rồi.

- Các người tên gì khai thiệt ra, man trá đừng có trách nghe.

Tên nọ nghẹo đầu dụi má vào vai cho đỡ đau, đoạn nói:

- Người dong dỏng cao là Tống Giao, tước hiệu Hỏa Nhỡn Hầu, người có tuổi là Đồng Mãnh, còn tôi là Cao Liêm.

- Còn Đường Trại Nhi bây giờ ở đâu?

Tên nọ ngần ngừ không muốn nói, nhưng khi thấy Lam Y giơ tay định tát nữa thì y cuống cuống vội khai:

- Cô nương hoãn tay, tôi vội nói... Đường Trại Nhi ở Linh Sơn Đảo.

- Linh Sơn Đảo ở đâu? Đừng để ta phải chất vấn nhiều.

- Linh Sơn Đảo ở miền đông duyên hải Ngao Sơn Đầu. Đảo này chỉ cách Ngao Sơn Đầu có bốn hải lý.

- Đường Trại Nhi còn ở căn cứ Ngao Sơn Đầu phải không? Nói cho thiệt!

Tên nọ gật đầu:

- Cô nương nói đúng. Trong tình cảnh này tôi chẳng cần giấu diếm là chi. Cô nương có đến Ngao Sơn Đầu hay Linh Sơn Đảo cũng chỉ uống mạng, không gặp nổi Đường giáo chủ đâu. Ngay cả đến quân toàn phủ Tế Nam kéo đến đó cũng chẳng thành

công, đừng nói chi đến cô nương hay nhiều lắm là mấy người lèo tèo theo giúp mà định tìm kiếm Đường Trại Nhi. Tôi khuyên đừng đi Ngao Sơn Đầu uống mạng.

Lam Y thấy Cao Liêm leo lẻo phát ghét, bèn trừng mắt nạt:

- Không được nhiều lời? Ta hỏi câu nào trả lời câu đấy. Hắc Vân Long là ai?
 - Hắc Vân Long là đệ nhất đẳng viên Bạch Liên giáo trấn Linh Sơn Đảo.
 - Tên thật y là chi? Nói cho thiệt!
 - Tên thật của người ấy đó. Y họ Hắc tên Vân Long tước hiệu Náo Hải Thần.
 - Chính y đến đây lấy trộm tượng Phật bằng bảo ngọc ở Bình Sơn Tự phải không?
- Cao Liêm ngơ ngác không hiểu.

Lam Y nạt:

- Trả lời ngay kéo ăn tát tai nữa giờ!

Cao Liêm vội đáp:

- Tôi thực không hiểu chuyện ấy. Người lấy Phật tượng là Hỏa Nhữn Hầu Tổng Giao, Hắc Vân Long không hề tới Bình Dương.

Nhận xét nét mặt Cao Liêm, Lam Y hiểu y nói thật, nên nàng hỏi câu khác:

- Người biết những gì thuộc về một người tên Tôn Hoàn, hãy nói ta nghe!
- Không có người nào tên Hoàn cả. Người thế nào?
- Y là sư huynh của Đường Trại Nhi, vận đạo bào, tuổi trạc ba mươi lăm, ba mươi sáu.
- A! Đó là chủ nhân Tôn Triệu Lương.
- Đến Ngao Sơn Đầu thì ai coi toàn thể Bạch Liên giáo ở khu ấy?
- Bây giờ cũng vẫn là Hắc Vân Long. Nữ giáo chủ và Tôn Chân nhân chỉ tạm trú giảng đạo thôi.
- Các tín đồ là những hạng người nào?
- Dân chúng Ngao Sơn Đầu, các ngư phủ và toàn thể bộ hạ Hắc Vân Long.
- Họ theo Bạch Liên giáo từ bao giờ?
- Ba năm nay rồi, nhưng thiệt ra chỉ sôi nổi từ ngày Nữ giáo chủ và Tôn Chân nhân về tạm trú Linh Sơn Đảo. Hắc Vân Long giữ Nữ giáo chủ ở lại giảng giáo pháp.

- Hắc Vân Long ở nơi nào tại Ngao Sơn Đầu?
- Lục Thủy Trại. Một mặt dựa vào núi một mặt thông ra biển cả.
- Y sanh sống bằng cách gì?
- Buôn bán và thủy sản.
- Các người đoạt Phật tượng về làm gì? Phật giáo nghịch với Bạch Liên giáo à?

Cao Liêm lắc đầu:

- Cô nương hỏi câu ấy quá sức hiểu biết của tôi, cấp trên sai Hỏa Nhẫn Hầu Tống Giao, Đồng Mãnh và tôi chỉ là hai kẻ đến sau có nhiệm vụ đến Bình Dương tìm y và giúp sức y thôi.

Lam Y cười gằn:

- Và hai người đã hùa với Tống Giao hiếp đáp phụ nữ vô tội, giết người cướp của! Tôi ấy đáng bêu đầu.

Cao Liêm sợ hãi:

- Chúng tôi không biết Tống Giao đã hành động thế nào? Mỗi khi hành động, y bảo chúng tôi coi chừng canh phòng trên mái nhà. Mới đây Đồng Mãnh và tôi mới hiểu, khuyên y trở về Ngao Sơn Đầu. Y dùng dằng mãi mới nhất định mai, mốt mới rời đất Bình Dương.

Thấy lời nói của Cao Liêm phù hợp với câu chuyện Tống Giao, Đồng Mãnh mà nàng nghe lỏm được hồi nãy. Lam Y biết Cao Liêm sợ đánh đau nên thiệt tâm cung khai. Nàng hỏi:

- Các người đã truyền giáo pháp Bạch Liên giáo và định gây cơ sở ở những nơi nào tại Bình Dương huyện?

Cao Liêm đáp:

- Đó cũng là nhiệm vụ của Hỏa Nhẫn Hầu Tống Giao, theo lời y nói, nhưng theo ý tôi, có lẽ Tống Giao mãi miết làm việc riêng chứ không hoạt động cho giáo đạo tại Bình Dương bao giờ cả. Y không phải là hạng người truyền giáo.

- Hồi nãy sao người không cam đảm giúp sức đồng bọn mà lại bỏ chạy về đây?

Cao Liêm im lặng giây lát

- Hồi nãy tôi nói rằng họ bị bắt rồi. Tống Giao và Đồng Mãnh đang giáp chiến thôi. Tôi nghiệm thấy cơ sự bị bại lộ nên bỏ về đây trước, định ý lấy Phật tượng đem về Ngao

Sơn Đầu trước, chẳng dè gặp tay cô nương. Nay hối lỗi, ăn năn thì đã trễ. Tất cả những lời tôi đã khai hoàn toàn đúng sự thật, xin cô nương rộng lòng nhân đức tha cho tôi...

Lam Y nhìn thẳng vào mắt Cao Liêm:

- Tha sao được! Người còn phải đối chứng với Tống Giao và Đồng Mãnh sau này. Muốn nhẹ tội, ta khuyên người nên khôn hồn cung khai trên Nha cho đúng sự thật.

Cao Liêm ngừng đầu hỏi:

- Nhưng chắc gì Tống Giao và Đồng Mãnh hai người đã bị bắt như tôi mà đối chứng?

Lam Y cười khẩy:

- Hừ! Nếu chúng không bị bắt thì chắc chắn là bị rưng... thủ cấp chứ không hòng thoát đâu! Người khỏi phải lo.

Nói đoạn, nàng vào hai căn phòng kia tìm dây trói chặt Cao Liêm vào lưng ghế một lần nữa.

Nàng vừa nói vừa bảo:

- Chịu khó ngồi thế này một lát nữa, sẽ có người đến đem đi.

Lam Y ra khỏi lầu phi thân lên nóc nhà, nhảy xuống đường chạy thẳng một mạch tới huyện Nha.

Toán lính canh phòng trước cổng chợt thấy một bóng đen như bay tới mình chưa kịp hỏi thì Lam Y đã đứng sừng sững trước mặt chúng.

- Mở cổng mau ta cần gặp đại quan!

Bọn quân canh nhận ngay ra nữ trang chủ Chu gia bèn thưa:

- Để chúng con đưa tiểu thư vào.

Lát sau huyện quan Thẩm Ngọc Thụ mắt nhắm mắt mở ngáy ngủ khoác thường phục lập cập đi ra công đường:

- Kính chào Chu tiểu thư, có việc gì gấp?

- Xin lỗi kinh động đại công giữa lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, nhưng anh em tôi đã khám phá ra sào huyệt của can phạm các vụ huyết án. Nay đại công cấp phái ngay hai giáo đầu, một đến Quảng Điều lộ, bên Tả khu, một đến Kỳ Đức lộ bên hữu khu giải các can phạm về huyện.

Lam Y dặn địa chỉ hai nơi cho Thẩm huyện quan ghi lên giấy cẩn thận đoạn nói thêm:

- Tại căn nhà Quảng Điều lộ có một chiếc rương đựng tượng Phật Lam Vân Ngọc vàng bạc châu báu, đại công nên chú ý. Bây giờ tôi đi đây.

Không để Thẩm Ngọc Thụ kịp hỏi, Lam Y đi vụt ra sân dùng phi hành thuật vượt tường huyện nha chạy thẳng đến Kỳ Đức lộ.

Nhắc lại Âu Dương Bích Nữ theo Hỏa Nhữn Hầu Tổng Giao và Đồng Mãnh, Cao Liêm.

Ba tên này chạy khỏi Quảng Điều lộ liền phi thân lên nóc nhà chuyển sang hữu khu nhằm hướng Kỳ Đức lộ.

Âu Dương Bích Nữ chậm bước chạy xa xa theo chênh chếch phía sau, nhưng khi gần tới khu nhà họ Cầm, nàng dùng toàn lực phi hành chạy vòng vượt hẳn bọn Tổng Giao đến chỗ Chu Đức Kiệt núp trong cành lá rườm rà đại thụ.

Bỗng có tiếng sáo hiệu quen thuộc nổi lên nhẹ nhẹ dựa theo tiếng xúc của Đông dạ điều.

Âu Dương Bích Nữ quay phắt lại chuyển theo hướng có tiếng sáo thì nhận ra ngay Đức Kiệt đang nằm dài sau đầu nhà gần đó.

Nàng chưa kịp nói thì Đức Kiệt đã chỉ tay về phía ba bóng đen đang tới:

- Khách hàng đó phải không? Lam Y đâu?

- Phải, ba tên. Cô muội ở lại đằng sào huyết chúng.

Hai người nằm dài theo dốc mái, hơi nhô đầu lên nhìn bọn Tổng Giao. Tổng Giao chạy trước đến gần nhà Cầm gia trang mới ngừng lại. Y chỉ chỗ thì thầm bảo hai bạn đồng hành, đoạn mình y chuyển sang mái nhà họ Cầm, nằm xuống nghe động tĩnh hồi lâu. Hai tên Đồng Mãnh, Cao Liêm ngồi ngay trên đỉnh mái canh phòng.

Chu Đức Kiệt vỗ vai Bích Nữ chỉ ra chỗ hai người nọ ngồi tỏ ý bảo coi chừng hai tên ấy.

Thừa lúc Đồng Mãnh, Cao Liêm nhìn đi nơi khác, Chu Đức Kiệt chuyển lén sang mái nhà họ Cầm tiến thẳng đến phía sau. Hỏa Nhữn Hầu Tổng Giao lúc đó đang mải miết nghe ngóng động tĩnh mé dưới.

Đồng Mãnh chợt quay lại thấy vậy, vội vàng la nhẹ:

- Có người phía sau.

Tổng Giao giật mình, lăn đi một vòng lật phắt ngửa người lên kịp nhìn thấy một đồng hán còn cách chỗ y nằm trên hai sải tay liền vùng dậy tuốt đao nhào tới chém lia vào ngang lưng người lạ.

Đồng Mãnh, Cao Liêm đứng cả dậy toan nhảy sang chỗ Tổng Giao trợ chiến, nhưng một cô gái đã từ phía khác phi thân tới chặn đường hoa làn kiếm điện tử rít lên như tiếng xé lia thẳng một nhát vào cổ Đồng Mãnh đứng trước, Đồng Mãnh đưa đao gạt.

Choang! Tiếng đao kiếm va phải nhau vang lảnh, ghê rợn trong đêm khuya. Âu Dương Bích Nữ thọc luôn một Trảm Lư Hùng kiếm nữa nhằm ngực đối phương.

Đỡ nhát kiếm thứ nhất, Đồng Mãnh đã thấy tê cả cánh tay. Y biết ngay bản lĩnh của thiếu nữ không vừa, hoảng hốt lùi lại phía sau mấy bước, tránh đòn thứ nhì. Cao Liêm vội lên tiếp chiến.

Âu Dương Bích Nữ trở kiếm chém tạt ngang vào vai y một lát thiệt mạnh. Tránh không kịp, Cao Liêm hoa đao gạt, toàn thân rung chuyển. Y lượng sức không thể nào địch nổi liền thoái bộ nhường Đồng Mãnh tiến lên tái chiến.

Hành động bị đổ bể, chiến đấu tự lượng sức mình không kham nổi, Cao Liêm không cần suy tính hơn nữa, liền thừa dịp Đồng Mãnh hứng đòn trở bước đào tẩu. Y vội trở về Quảng Điều lộ thu xếp tiền bạc, ẵm Phật tượng Lam Vân ngọc chuồn thẳng, chẳng ngờ thiên bất dong gian, bị Lam Y thọc cổ.

Không riêng gì Cao Liêm, Đồng Mãnh cũng muốn bỏ chạy hy sinh Tổng Giao. Nhưng họ Đồng đã toan tính quá trể, chạy sao nổi với làn kiếm quang của đối phương lợi hại lúc nào cũng bó chặt lấy toàn thân y. Đào tẩu không xong, Đồng Mãnh đành liều mạng dùng toàn lực chống đối nhưng liều chiến cũng không nổi. Làn kiếm của họ Âu Dương vừa nặng nề, vừa bay bướm, chém ngang xả dọc chọt đông chọt tây, thập phần nguy hiểm. Đồng Mãnh lùi dần ra phía đầu nóc nhà, mồ hôi toát ra như tắm, đuối sức cũng có mà vì khiếp đờm cũng có. Âu Dương Bích Nữ cười lạnh lạnh khiến Đồng Mãnh càng thêm bàng hoàng kinh sợ:

- Biết điều hạ đao đầu hàng, kéo mất thủ cấp bây giờ! Coi nè.

Nàng xuyên luôn một mũi kiếm lợi hại nhằm họng đối phương. Đồng Mãnh hoa mắt, chập choạng đưa đao gạt. Đồng thời y bị Âu Dương Bích Nữ đá lia trúng mắt cá chân khiến toàn thân y bị hất bổng lên khỏi đầu mái nhà, lộn nhào xuống dốc mái, lăn tuốt xuống sân sau căn nhà đó, đao văng đi một nơi.

Phía dưới, toàn khu đã bị động, dân chúng kéo hò nhau dậy đốt đèn sáng trưng ngay từ lúc khởi chiến. Âu Dương Bích Nữ nhảy xuống theo. Đồng Mãnh chập choạng

bò dầy nhưng nòng đã vươn tay tả cứng như sắt thép thộp gáy y dúi mạnh xuống sàn gạch. Mọi người trong nhà thấy thiếu nữ đã bắt được tặc đạo lấy dây kéo ồ ra trói chặt Đồng Mãnh lại.

Nói về Hỏa Nhõn Hầu Tống Giao cùng Chu Đức Kiệt giao tranh trên mái nhà họ Cầm.

Thấy Tống Giao lanh lẹ, mặt trùm khăn lên ngang mũi, Đức Kiệt khen thầm đưa động Thất Tinh Dao gạt lạng lưỡi đoản đao to bản của địch sang bên, đồng thời chàng đánh luôn đốc đao vào mặt đối phương.

Hỏa Nhõn Hầu không những có cặp mặt khá tinh tường mà còn lanh lẹ khác thường, ngồi thụp xuống tránh đòn, lia luôn lưỡi đao vào cổ chân địch nguy hiểm.

Đối với ai thì đòn ấy lợi hại thiệt, nhưng Đức Kiệt là con người đã từng bách chiến bách thắng lâm nhiều trận nguy hiểm hơn thế nhiều so tài cùng khắp mặt hảo hán giang hồ, hơn nữa với đao pháp vô địch gia truyền của họ Chu lừng danh đất Bắc, mà Hỏa Nhõn Hầu Tống Giao cũng dùng đao đối chiến thì có khác chi y đã giỡn đùa với tinh.

Lúc Tống Giao vừa thụp xuống tránh đòn, Đức Kiệt lượng đoán ngay đối phương sẽ dùng thế gì nên chàng nhảy vọt lên khỏi đầu địch, đồng thời dùng luôn thế “Thủy Lâm Phong” đá tạt mũi chân tả vào mang tai đối phương.

Một tiếng “bach” dội lên, tiếp theo là tiếng “chao ôi”, Tống Giao trúng đòn đầu óc nhức buốt như vừa bị trúng một bàn vả bằng thép, mắt hoa lên, vũ trụ như quay cuồng xuống đầu y, tay đao rời ra, toàn thân đổ sập xuống dốc mái lăn lông lốc rớt huych xuống sân nhà họ Cầm.

Với thế cước Thủy Lâm Phong đáng lẽ Đức Kiệt đá thúc mũi giày vào huyệt Thái Dương, hoặc động gót chân vào đỉnh đầu địch, nhưng trong trường hợp này chàng muốn bắt sống tên đại đạo, nên chỉ dùng sức phải chằng đá tạt nửa chân vào mặt y khiến y ngất lịm lộn xuống mái.

Đức Kiệt lượm thanh đao địch vướng trên mái rồi nhảy xuống theo. Tống Giao nằm sấp mặt trên sàn gạch, tứ chi duỗi ra. Toàn gia họ Cầm, kể đèn người đuốc sáng trưng như ban ngày, đứng đầy cả sân. Cầm Bằng Vỹ và Cầm Bách Hy bước tới vái dài Chu Đức Kiệt.

- Không nhờ sức trang chủ thì chúng tôi lâm nguy đêm nay. Y chết rồi chẳng?

Đức Kiệt cúi đầu đáp lễ:

- Tên độc cước đại đạo ngắt đi thôi, không chết đâu. Quý vị cho gia nhân trối nó lại hộ tôi.

Nói đoạn chàng gài Thất Tinh Dao vào vỏ, đưa thanh đoản đao định cho Bách Hy rồi dùng chân hất ngửa Tống Giao lên, kéo tấm chăn che mặt của y xuống và thốt lên một tiếng:

- A!

Cầm Bách Hy tưởng có điều gì lạ, vội hỏi:

- Sao vậy hả trang chủ?

Chu Đức Kiệt bí mật:

- Không sao cả. Lát nữa Cầm đại ca sẽ hiểu.

Cầm Bằng Vỹ cũng hỏi:

- Lệnh phu nhân và Chu tiểu thư đâu?

- Tiện nội ở gần đây có lẽ cũng sắp tới, còn gia muội bận việc bên Tả khu, Quảng Điều lộ.

Chàng vừa dứt câu thì từ trên mái, tiếng Âu Dương Bích Nữ vang lên ròn rã:

- Tôi tới đây. Có thêm khách hàng đây nè.

Mọi người họ Cầm ngừng đầu chưa kịp nhìn thì Âu Dương Bích Nữ đã vác Đồng Mãnh lệ làng nhảy từ trên mái xuống sân. Nàng đặt Đồng Mãnh xuống bên Tống Giao đoạn ngừng đầu hỏi Đức Kiệt:

- Tên này xuôi rồi sao hả Chu lang?

Đức Kiệt mỉm cười, lắc đầu. Chàng bảo gia nhân nhà họ Cầm:

- Lấy chậu nước lạnh hắt vào mặt nó sẽ tỉnh ngay.

Tên gia nhân y lời. Lát sau, Tống Giao lần lần tỉnh dậy, đưa mắt lơ dờ nhìn mọi người, nhìn Đồng Mãnh co chân thấy bị trối chặt liền thở dài chán nản nhắm nghiền mắt lại như cũ. Chu Đức Kiệt lấy dây trối nốt hai tay lại rồi xách cả hai tên đại đạo bỏ vào góc hiên nhà, Âu Dương Bích Nữ hỏi chồng:

- Chúng ta đến Quảng Điều lộ đón cô muội đi.

Đức Kiệt lắc đầu:

- Khỏi cần. Lam Y tới bây giờ. Đi giữa đường lỡ không gặp nhau thêm mất công.

Cầm Bách Hy sai mấy gia nhân đứng đó canh phòng và mời vợ chồng Đức Kiệt vào nhà giải khát.

Mọi người vừa dùng trà được một tuần, thì Lam Y Nữ Hiệp tới. Nàng nói:

- Bên kia cũng xong cả rồi. Mẻ lưới này trúng lớn.

Quay sang phía cha con Cầm Bằng Vỹ nàng nói tiếp:

- Hàng phố xôn xao, thấp đèn đứng đầy cả ngoài cửa, nhị vị nên ra tiếp giáp nói chuyện cho họ an tâm đi. Các viên chức trên huyện nha tới bây giờ đó.

Trong khi Cầm ông và Bách Hy mở cửa ra đường phố tiếp xúc lân bang lối xóm, Chu Đức Kiệt kéo Lam Y và Âu Dương Bích Nữ ra hàng hiên chỉ Tống Giao mà rằng:

- Hôm nọ Lam Y và Bích Nữ đoán trúng nó. Có lẽ sau vụ này. Thẩm huyện quan sẽ khám phá ra vụ Thiềm Thừ Thoát Xác.

Lam Y cười ròn rã

- Chuyến này anh em ta về nghỉ tại Bình Dương cũng không đến vô ích. Còn nhiều chuyện bất ngờ mà huynh, tẩu chưa biết. lát nữa về nhà sẽ nói cho nghe.

Chu Đức Kiệt nóng ruột

- Hiền muội nói ngay đi, úp mở mãi khiến ngu huynh nóng cả ruột.

Lam Y ừ hử mà rằng:

- Nói ra lỡ tẩu nhớ chuyện cũ rầy hiền huynh thì chớ trách đó.

Âu Dương Bích Nữ mỉm cười:

- Có điều gì đến nỗi tôi phải rầy Chu lang vậy cô muội?

Đức Kiệt phân trần với vợ:

- Hiền thê thử coi, lần lúc Lam Y lằng nhằng như thế đó. Nói ngay chẳng nói, bực ghê!

Lam Y ranh mãnh nhìn Đức Kiệt, Bích Nữ:

- Chuyện Đường Trại Nhi đó mà! Hiện thời nó đang ở Ngao Sơn Đầu.

Bích Nữ sững sốt:

- Thiệt vậy sao? Nó dám lên tận Sơn Đông ư? Tôi chưa nguôi được cơn giận về vụ Chu lang gặp con yêu nữ ấy ở Kim Lăng.

Đức Kiệt vội phân trần:

- Gặp hôm ấy có điều gì đáng để hiền thê quan tâm đâu?

Bích Nữ ra bộ giận dữ:

- Sao lại không quan tâm? Chu lang tiếp chuyện con Đường Trại Nhi suốt buổi sáng hôm ấy mà.

- Nói chuyện với nó là ngu huynh cốt dò hỏi tình hình trong Vương phủ thôi, hiền thê đừng hiểu lầm.

Lam Y mỉm cười bảo Đức Kiệt:

- Đây, hiền huynh coi, tiểu muội biết tẩu tẩu chưa quên được vụ đó mà.

Bích Nữ cười theo:

- Nói giỡn thôi, Chu lang đừng buồn. Đời ai lại thực thà như Chu lang! Cô muội trêu chọc mà không hiểu. Nếu Đường Trại Nhi lên Ngao Sơn Đầu thì đúng là nó bị ma lối quỷ dẫn đường rồi.

Lam Y nghiêm sắc mặt kể việc bắt tên Cao Liêm và nhắc lại lời khai của y cho Đức Kiệt, Bích Nữ nghe.

Đức Kiệt nói:

- Thủ đoạn của Đường Trại Nhi cũng ghê gớm lắm nhỉ! Việc đó ta sẽ liệu sao. Giờ đây phải tính việc báo trên Huyện nha chứ.

- Tiểu muội gặp Trần tri huyện rồi. Có lẽ nhà chức trách sắp tới nơi.

Giữa lúc ấy thì Thẩm Ngọc Thụ đích thân cùng hai giáo đầu Tiêu Hán, Vân Bưu điều khiển quan quân áp giải tù xa trong có giam Cao Liêm đến nơi. Tam hiệp và cha con họ Cầm ra đón vào khách phòng, giải hai tên đại đạo ra trình diện. Thoạt trông thấy Hỏa Nhẫn Hầu Tống Giao, các viên chức đều sửng sốt ngạc nhiên.

Thẩm Ngọc Thụ chỉ Tống Giao nói với mọi người:

- Tên này là Giản Tử Thôi mà! Thiệt không ngờ họ Giản lại phản bội chức nghiệp đến nước ấy! Thảo nào từ trước đến nay, y lãnh đạm với việc bắt can phạm gây ra các vụ huyết án. Y đã lợi dụng chức vụ để thi hành thủ đoạn bất nhân bất nghĩa. Tội này đáng xử tử.

Lúc đó, Tống Giao đã hoàn toàn bình phục. Y quắc mắt ngỗ ngược nhìn mọi người:

- Ta sa cơ thì chỉ có việc chết mà thôi! Hai mươi năm nữa ta sẽ lại thành người chọc trời khuấy đất mà lo chi.

Tiêu giáo đầu ghé tai Thẩm huyện quan nói nhỏ mấy câu.

Huyện quan gật đầu đứng lên nói với Tam hiệp:

- Tôi xin thay mặt toàn dân Bình Dương và toàn Nha cảm ơn ba vị đã khám phá ra vị đại đạo này. Sớm mai tôi sẽ thẩm vấn tặc đạo xem tình tiết thế nào và sẽ mời ba vị lên huyện trình bày sự thể.

Tam hiệp nói mấy câu khiêm tốn rồi tiễn các viên chức ra tận đại lộ. Sau đó ba người cũng từ biệt nhà họ Cẩm ra về.

Hôm sau cha con Cẩm Bách Hy làm tiệc bên Chu gia trang hỉ dạ.

Qua sáng ngày mốt, Thẩm huyện quan phái nha dịch cầm thiệp mời Tam hiệp lên huyện tiếp tại hậu đường có cả hai giáo đầu Tiêu Vân.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Chắc đại công đã thẩm vấn xong ba tên tặc đạo?

Thẩm Ngọc Thụ đáp:

- Dạ xong rồi. Vụ án còn có nhiều điểm lắt léo không thể ngờ được.

Cầm tập hồ sơ để trên án thư, họ Thẩm giở mấy trang đầu đọc rồi nói tiếp:

- Tên Hỏa Nhẫn Hầu Tống Giao cung khai rất rõ ràng, tôi không phải sử dụng cực hình. Y và hai đồng lõa là nhân viên Bạch Liên giáo thuộc quyền điều khiển của tên Hắc Vân Long thủ lĩnh Ngao Sơn Đầu. Sào huyệt chính của chúng ở Linh Sơn Đảo, cách duyên hải Sơn Đông năm hải lý. Hiện tại có hai nhân vật quan trọng giáo giới Bạch Liên giáo cũng ở đó. Một là nữ giáo chủ Đường Trại Nhi và tên thứ nhì là Tôn Triệu Lương.

Chu Đức Kiệt ngắt lời nhắc:

- Tên Tôn Triệu Lương không phải ai xa lạ, mà chính là Tôn Hoàn cựu quân sư của Thuận Vương ở Kim Lăng khi trước.

Thẩm Ngọc Thụ gật đầu nói tiếp:

- Có lẽ Tôn Hoàn không đổi danh đâu. Hai chữ Triệu Lương chắc là tên tự của y. Nghe đồn Bình Sơn Tự có Phật tượng bằng ngọc Lam Vân, Đường Trại Nhi bèn bàn với Hắc Vân Long lựa bộ hạ tài ba lên Bình Sơn Tự. Hắc Vân Long đã chọn Tống Giao, một nhân viên thân tín hữu tài, trao cho trách nhiệm đó, Đáng lẽ vào Bình Sơn Tự thi hành ngay nhiệm vụ thì Tống Giao vốn hiếu sắc đã lằm đường vượt ngoại thành Bình Dương vào Tào gia thôn cách Bình Dương thành chừng hai mươi dặm.

Tại đây, y vào tửu điểm hỏi thăm, biết là lầm đường y toan trở lại, bất đồ cùng hôm ấy Giản Tử Thôi từ Tế Nam phủ về Bình Dương tựu chức, qua Tào gia thôn thì trời vừa tối, nên ngủ lại tại tửu điểm một đêm, trong khi ăn uống, Tống Giao gặp Giản Tử Thôi bèn làm quen. Giản Tử Thôi ngay thật tưởng khách lạ là một hảo hán giang hồ chánh đạo khả dĩ kết giao được nên cùng Tống Giao thổ lộ tâm tình. Hai người trở nên thân thiết. Giản Tử Thôi vô tình nói với Tống Giao việc y về Bình Dương tựu chức đại giáo đầu. Tống Giao vốn là tên háo sắc định tâm thi hành nhiều thủ đoạn hãm phụ nữ, đoạt của trước khi về Ngao Sơn Đầu nên xảy ra gian kế hãm hại Giản Tử Thôi, đội lốt giáo đầu cho dễ bề hành động.

Y nói với Giản Tử Thôi rằng cũng về đến Bình Dương tìm người nhà. Họ Giản tưởng thật mời y đồng hành, chẳng dè lúc đi khỏi Tào gia thôn được ba dặm tới khe Hàm Long Cốc, Tống Giao bèn xuất kỳ bất ý rút đao hạ viên giáo đầu, liệng thân xuống khe đoạt công văn bổ nhiệm về thẳng huyện nha trình văn thư, tự nhận là Giản Tử Thôi. Chúng tôi không biết mặt họ Giản, thấy văn thư hợp lệ và Tống Giao cũng có cốt cách thông thạo võ nghệ nên tin ngay. Tống Giao ngổ ý muốn ở ngoài huyện, tôi ưng thuận vì đó là quyền tự do của y, ngờ đâu đó là định ý của y ở ngoài huyện cho dễ bề hành động. Dò la tình hình ít ngày, Tống Giao khởi sự bằng vụ Phật tượng bằng ngọc Lam Vân hạ sát hai vị tăng Bình Sơn Tự.

Sau đó y tiếp tục phạm các án khác, bản nha truy tìm can phạm nhưng không hề ngờ rằng can phạm lại chính là Giản Tử Thôi giả.

Y thường ngày ở huyện nên biết phương dò la của hai giáo đầu Tiêu, Vân nên hành động trái ngược thành thử Tiêu, Vân ra công tìm kiếm cũng không đạt được kết quả khả quan.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Tống Giao có khai vì lẽ gì y để quên con dao găm có khắc ba chữ Hắc Vân Long ở Bình Sơn tự không?

Thẩm Ngọc Thụ đáp:

- Có. Y quên thực sự và không có tình ý gì cả. Con dao đó của thủ lĩnh Hắc Vân Long tặng y làm kỷ niệm từ hồi y mới gia nhập Bạch Liên giáo.

- Hừ! Vô tình mà thành hữu ý vì chúng tôi sau khi tìm ra con dao đó trên kệ thờ Bình Sơn Tự, yên trí rằng thủ phạm các vụ huyết án là Hắc Vân Long. Tôi tiếc rằng hôm Tống Giao đến dòm ngó nhà họ Cẩm lần thứ nhì lại không ở lại đó, nếu không thì đã nhận ra kẻ dòm ngó đó là Giản Tử Thôi việc bắt kẻ gian sẽ giản tiện hơn nhiều.

Lam Y nói:

- Cũng như hôm Chu huynh gặp Giản Tử Thôi giả trong Y Khánh Lâu thì chị em chúng tôi không cùng đi, nếu không thì cũng nhận ra ngay. Thiệt là lắt léo.

Thẩm Ngọc Thụ nói:

- Hôm nhận được phong thư của vợ Giản Tử Thôi thật gửi kèm theo công văn từ Tế Nam về Bình Dương thì tôi đã bắt đầu nghi ngờ chắc có sự ám muội về Giản Tử Thôi, vì lẽ nào Tế Nam phủ lại chịu làm một việc phi lý gởi thư cho vợ họ Giản nếu thiệt ra y không có vợ?

Tôi không cho Giản Tử Thôi giả biết vụ phong thư nếu không thì y đã tìm ra phương đào tẩu rồi.

Lam Y nói:

- Tên giặc họ Tống cũng không định ở lâu nữa. Đêm hôm rồi nó tính sau vụ nhà họ Cầm sẽ về Ngao Sơn Đầu ngay. Bây giờ thì cuộc thẩm vấn đã xong, đại công nên cho áp giải ba tên đại đạo lên Tế Nam ngay, giữ chúng ở đây lâu e bọn Hắc Vân Long đi tìm lỡ xảy ra điều chi bất trắc chẳng?

Thẩm tri huyện nói:

- Tôi cũng tính vậy và đã phái bộ đội kiếm được hài cốt Giản giáo đầu ở Hàm Long Cốc quân luôn tại chỗ, sáng mai Tiêu Hán, Vân Bưu sẽ đôn đốc quân binh giải tù xa lên Tế Nam. Còn phật tượng Lam Vân ngọc tôi muốn nhờ ba vị trao trả cho Bình Sơn tự.

- Chúng tôi rất sẵn lòng.

Thẩm tri huyện lưu Tam hiệp lại trong nha khoản đãi đến tận chiều mới để ba người đem Phật tượng ra về.

- o O o -